

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 23 grudnia 1961 r.

Nr 13

SPIS TREŚCI:

DZIAŁ A

	Str.
Poz. 124 — wytyczne Komitetu Wykonawczego Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 4 sierpnia 1961 r. w sprawie rozszerzenia roli i zadań oraz kompetencji zarządów okręgowych związków zawodowych w zakresie kierowania radami zakładowymi i udzielania im pomocy	270

DZIAŁ B

Poz. 125 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych	279
„ 126 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych	291
„ 127 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie zasad wykonywania przez pracowników naukowych instytutów naukowo-badawczych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych	298
„ 128 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie warunków i trybu powoływania pracowników naukowych w instytutach naukowo-badawczych	300
„ 129 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie zasad zatrudniania pracowników inżynieryjno-technicznych i innych równorzędnych, pracowników administracyjnych, robotników i innych pracowników fizycznych w instytutach naukowo-badawczych	303
„ 130 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia	303
„ 131 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników służby zdrowia	304
„ 132 — uchwała Nr 288 Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1961 r. zmieniająca uchwałę Nr 231 z dnia 2 lipca 1958 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników państwowych biur (samodzielnych pracowni) projektów	304
„ 133 — uchwała Nr 228 Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. w sprawie skróconego czasu pracy w niektórych zakładach pracy podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego	305
„ 134 — uchwała Nr 325 Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1961 r. w sprawie skrócenia czasu pracy w niektórych zakładach podległych Ministrowi Kultury i Sztuki	306
„ 135 — uchwała Nr 329 Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1961 r. w sprawie poprawy warunków pracy urzędów stanu cywilnego	307
„ 136 — uchwała Nr 314 Rady Ministrów z dnia 8 sierpnia 1961 r. w sprawie usprawnienia kooperacji przemysłowej (wyciąg)	307
„ 137 — uchwała Nr 361 Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie dodatkowego zatrudniania pracowników instytucji naukowych, urzędów i instytucji państwowych w innych zakładach pracy	309
„ 138 — zarządzenie Nr 168 Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1961 r. zmieniające zarządzenie z dnia 1 grudnia 1953 r. w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników administracyjnych Polskiego Komitetu Normalizacyjnego	309
„ 139 — pismo okólne Nr 194 Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie zasad wykonywania przez pracowników nauki szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych	310
„ 140 — zarządzenie Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 lipca 1961 r. w sprawie uznania chałupników wykonujących pracę na rzecz niektórych zakładów handlowych za pracowników w rozumieniu przepisów dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin	311

DZIAŁ A

124

WYTYCZNE**KOMITETU WYKONAWCZEGO CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 4 sierpnia 1961 r.

w sprawie rozszerzenia roli i zadań oraz kompetencji zarządów okręgowych związków zawodowych w zakresie kierowania radami zakładowymi i udzielania im pomocy.

Komitet Wykonawczy CRZZ, dążąc do zapewnienia należytego wkładu związków zawodowych w realizację zadań gospodarczych, do zwiększenia ich współdziałania w zarządzaniu gospodarką narodową i w zarządzaniu krajem oraz w rozwiązywaniu i załatwianiu codziennych spraw pracowniczych, uznaje za konieczne podjęcie kroków, mających na celu dalsze usprawnienie działalności związkowej, rozwinięcie demokracji wewnątrz-związkowej oraz silniejsze zacieśnienie więzi organizacji z masami pracującymi.

Na podstawie materiałów i wniosków z krajowej narady przewodniczących zarządów okręgowych związków zawodowych, Komitet Wykonawczy CRZZ stwierdza, że głównym obowiązkiem całego ruchu zawodowego i wszystkich jego instancji, a zwłaszcza zarządów okręgowych związków zawodowych, jest skoncentrowanie działalności w zakładach pracy.

Aby zarządy okręgowe mogły należycie spełniać swoje zadania w tym zakresie, powinny m. in.:

- rozwijać szeroką działalność wśród załóg pracowniczych i społecznego aktywu związkowego;
- nieść maksymalną pomoc radom zakładowym w ożywianiu pracy wszystkich ogniw zakładowych organizacji związkowych;
- wpływać na działalność samorządu robotniczego, rad robotniczych i oddziałowych rad robotniczych w kierunku stwarzania coraz lepszych warunków do udziału wszystkich robotników i pracowników we współzarządzaniu swoimi zakładami pracy.

W celu podniesienia roli i znaczenia zarządów okręgowych związków zawodowych w realizacji zadań ruchu zawodowego, pobudzania ich samodzielności, inicjatywy i poczucia odpowiedzialności za kierowanie pracami rad zakładowych i rad robotniczych oraz zwiększenia ich udziału w realizacji zadań ogólnozwiązkowych w województwie — Komitet Wykonawczy CRZZ uchwała niniejsze wytyczne.

Rozdział I.**Rola i uprawnienia zarządów okręgowych związków zawodowych.**

1. Rolę i zadania zarządów okręgowych określają: Statut Zrzeszenia Związków Zawodowych w Polsce oraz statuty branżowych związków zawodowych.

2. Zarządy okręgowe jako instancje pośrednie w branżowych związkach zawodowych są władzą związkową na terenie swojego działania. Sprawują one kierowniczą rolę w stosunku do zarządów oddziałów i zakładowych organizacji związkowych

w zakresie kompetencji określonych dla związków zawodowych w ustawie o związkach zawodowych i o samorządzie robotniczym. Mają również nadzór i pieczę nad działalnością organów samorządu robotniczego.

3. Zarządy okręgowe, poprzez rozwijanie działalności organów samorządu robotniczego, przyczyniają się do rozszerzania demokracji socjalistycznej. Za pośrednictwem organów samorządu robotniczego i narad wytwórczych włączają załogi zakładów pracy do aktywnego udziału w zarządzaniu przedsiębiorstwami, w opracowywaniu długoletnich i operatywnych planów produkcyjnych.

4. Zarządy okręgowe zabezpieczają udział załóg w ustalaniu kierunków rozwoju przedsiębiorstwa. Podejmują inicjatywę stawiania ważnych spraw na konferencjach samorządów robotniczych. Przestrzegają, aby materiały na konferencje były należycie przygotowane oraz doręczane członkom samorządu 7 dni przed terminem KSR i aby wnioski uchwalane na KSR były realizowane.

Zarządy okręgowe czuwają również nad tym, by dyrekcje przedsiębiorstw przestrzegały przepisów ustawy o samorządzie robotniczym oraz dopilnowują wykonywania przez samorząd robotniczy jego funkcji wszechstronnej kontroli działalności przedsiębiorstwa.

5. Zarządy okręgowe, jako ogniwa branżowych związków zawodowych, rozwijają swoją działalność w oparciu o zasady centralizmu demokratycznego, kierując się w swoim działaniu wytycznymi Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Ponoszą one również odpowiedzialność za realizację uchwał własnych i uchwał nadrzędnych instancji związkowych przed zarządami głównymi swoich związków zawodowych oraz WKZZ właściwymi dla ich terenowej działalności.

6. Zarządy okręgowe, zgodnie z celami i zadaniami ruchu zawodowego, a przede wszystkim z postanowieniami statutów branżowych związków zawodowych, zgodnie z uchwałami zarządów głównych związków zawodowych i niniejszymi wytycznymi, reprezentują interesy zawodowe, ekonomiczne, socjalne i kulturalne robotników i pracowników.

Nakłada to na nie następujące obowiązki:

- a) czuwania nad przestrzeganiem ustanowionych przez Państwo Ludowe praw i zdobyczy **mas pracujących**;
- b) przejawiania samodzielnej inicjatywy w sprawach związanych z reprezentacją interesów pracowniczych; wysuwania odpowiednich wniosków i zgłaszania postulatów; uczestniczenia w rozstrzyganiu sporów między kierownictwem a pracownikiem, wynikających ze stosunku pracy; udzielania pracownikom porad prawnych

i podejmowania odpowiednich kroków i interwencji w sprawach pracowniczych;

- c) wpływania na pracę rad narodowych, administracji państwowej i gospodarczej w zakresie zaspokajania potrzeb ludzi pracy — za pośrednictwem przedstawicieli zarządów okręgowych biorących udział w pracach komisji rad narodowych oraz przez ich działalność w WKZZ — wojewódzkiej reprezentacji międzyzwiązkowej.

7. W celu realizacji tych zadań zarządy okręgowe powinny stale poprawiać metody i styl swojej pracy organizacyjnej oraz podległych im zakładowych organizacji związkowych. Działalność swoją winny w coraz większym stopniu opierać na aktywie społecznym, dążąc do jego stałego wzrostu liczebnego.

Rozdział II.

Zadania zarządów okręgowych związków zawodowych w zakresie rozwoju produkcji, podnoszenia rentowności zakładów, postępu technicznego oraz umocnienia samorządu robotniczego.

1. Zarządy okręgowe współdziałają w rozwiązywaniu problemów dotyczących branży, którą reprezentują. Powinny więc poświęcać należytą uwagę sprawom produkcji, przyczyniając się w ten sposób do wzrostu sił wytwórczych Polski Ludowej i szybkiego wzrostu dochodu narodowego — podstawy dobrobytu materialnego i wysokiego poziomu kulturalnego narodu.

Zarządy okręgowe uczestniczą w opracowywaniu węzłowych problemów gospodarczych i technicznych zakładów pracy położonych na terenie ich działalności. Mobilizują rady zakładowe i rady robotnicze tych zakładów oraz całe załogi do aktywnego udziału w planowaniu gospodarczym, w rozwijaniu postępu technicznego i wykrywaniu rezerw produkcyjnych w inwestycjach. Mobilizują ogniwa związkowe do współzarządzania zakładami pracy oraz do ulepszania metod organizacji pracy i produkcji.

- W związku z tym zarządy okręgowe powinny:
- a) wpływać na to, by rady robotnicze przy współudziale rad zakładowych i administracji zakładów systematycznie organizowały wydziałowe narady wytwórcze; ma to na celu kształtowanie w załogach socjalistycznego stosunku do pracy — dbałości o jej dobre wyniki, sumienności w wypełnianiu obowiązków oraz troski o rozwój swych zakładów pracy;
- b) czuwać nad tym, aby aktyw związkowy i gospodarczy oraz administracja zakładów pracy systematycznie realizowały wysuwane przez pracowników wnioski dotyczące usprawnienia procesów wytwórczych i technologicznych metod produkcji oraz organizacji pracy i polepszania wyników w gospodarce materiałowej i surowcowej;
- c) organizować współdziałanie zakładów produkcyjnych z przedsiębiorstwami handlu i spółdzielczości w zakresie rozszerzania produkcji rynkowej i jej asortymentu, poprawy jakości produkcji i zaopatrzenia placówek handlowych;

- d) rozwijać wśród pracowników zakładów pracy, produkujących towary na zaspokojenie potrzeb ludności oraz świadczących jej usługi, świadomość konieczności stałego doskonalenia i unowocześniania produkcji tych towarów oraz usprawniania usług.

2. Zarządy okręgowe, opierając się na uchwałach CRZZ i zarządów głównych inicjują w podległych sobie zakładach pracy różne formy współzawodnictwa pracy, prowadzą ewidencję rozwoju tego ruchu oraz dokonują półrocznych ocen jego wyników.

Obowiązkiem zarządów okręgowych w tym zakresie jest m.in.:

- a) upowszechnianie pozytywnych doświadczeń zakładów pracy oraz popularyzowanie ich osiągnięć;
- b) twórcze wykorzystywanie nowych form i metod pracy stosowanych przez przodujących robotników, pracowników, brygady produkcyjne, całe oddziały i zakłady produkcyjne oraz przez inicjatorów współzawodnictwa w ZSRR i krajach demokracji ludowej (zwłaszcza w zakresie popularyzacji i rozszerzania ruchu Brygad Pracy Socjalistycznej);
- c) wspólne występowanie z zainteresowanymi zjednoczeniami branżowymi do zarządów głównych odpowiednich związków zawodowych i resortów z wnioskami o nadanie sztandarów przechodnich oraz nagród itp. przodującym załogom, wydziałom i brygadam;
- d) pilnowanie, aby osiągnięcia we współzawodnictwie były oceniane na podstawie kryterium realnych wyników (wykonanie planów produkcji, koszty, zużycie materiałów i surowców itp.) przy porównaniu ich z odpowiednimi wynikami innych zakładów w kraju i za granicą, posiadających ten sam profil i warunki produkcji.

3. Zarządy okręgowe, posługując się metodą porównań, powinny także ustalać sposoby bezpośredniego zainteresowania i zaangażowania załóg oddziałów produkcyjnych i zakładów pracy w walkę o obniżenie kosztów produkcji i polepszanie jej jakości, o oszczędność narzędzi, maszyn i surowców oraz oszczędność nakładów pracy ludzkiej. W tym celu również zarządy okręgowe powinny zalecać radom zakładowym i radom robotniczym opracowywanie specjalnych biuletynów, tablic, afiszów, gazetek ściennych zawierających informacje o przebiegu współzawodnictwa i propagandę tego ruchu. Kontrola wykonania tych zadań w zakładach pracy również wchodzi w zakres obowiązków zarządów okręgowych.

4. W dziedzinie postępu technicznego, wynalazczości i racjonalizacji, propagandy i informacji naukowo-technicznej zarządy okręgowe powinny przede wszystkim:

- a) zapewnić udział rad zakładowych i rad robotniczych oraz całych załóg w opracowywaniu założeń, a następnie w kontroli wykonania rocznych i wieloletnich zakładowych planów rozwoju techniki;

- b) współdziałać z NOT w celu rozbudzenia zainteresowania rad zakładowych i rad robotniczych gospodarką Funduszem Postępu Technicznego i innymi środkami przeznaczonymi na ten cel łącznie z funduszem nagród;
- c) rozwijać działalność zmierzającą do rozszerzenia twórczości technicznej, wynalazczości i racjonalizacji; czuwać nad prawidłowym rozpatrywaniem projektów racjonalizatorskich i wynalazków, wypłatą należnych wynagrodzeń oraz przestrzeganiem przepisów prawa wynalazczego;
- d) pobudzać działalność klubów techniki i racjonalizacji; organizować wspólnie ze stowarzyszeniami NOT wymianę doświadczeń w pracy klubów, prowadzić szkolenie dla działaczy klubów, organizować konkursy racjonalizatorskie, wystawy dorobku w dziedzinie postępu technicznego i racjonalizacji, społeczne przeglądy racjonalizatorskie oraz prowadzić szeroką propagandę wynalazków pracowniczych i pomysłów racjonalizatorskich.

Aby zapewnić wykonanie tych zadań, zarządy okręgowe powinny ściśle współpracować z radami postępu technicznego powołanymi przy WKZZ oraz skupiać aktyw społeczny w komisjach postępu technicznego, wynalazczości i racjonalizacji przy zarządach okręgowych.

5. Zarządy okręgowe, występując z pozycji współgospodarza, powinny przejawiać stałą troskę o rozwijanie wśród załóg pracowniczych gospodarności. Powinny zatem wdrażać rady zakładowe i rady robotnicze do usprawniania produkcji przez dbałość o najbardziej racjonalne wykorzystywanie wszystkich mocy produkcyjnych, o zabezpieczenie dostaw w ramach kooperacji w terminie i dobrej jakości, o właściwe wykorzystanie przestrzeni hal fabrycznych, magazynów i biur, o bardziej celowe i efektywne wykorzystywanie środków przeznaczonych na inwestycje oraz o terminowe oddawanie inwestycji do eksploatacji.

Rozdział III.

Zadania zarządów okręgowych w zakresie norm i płac.

1. Zarządy okręgowe stale pracują nad usprawnieniem systemu płac, norm pracy i bodźców materialnego zainteresowania pracowników. Z tych obowiązków wynikają dla nich następujące zadania:

- a) udział w pracach zarządów głównych związków zawodowych nad układami zbiorowymi pracy oraz uczestniczenie w opracowywaniu systemów płac i technicznie uzasadnionych norm pracy;
- b) pilnowanie, aby administracja i pracownicy przestrzegali przepisów umowy o pracę i postanowień regulaminów pracy;
- c) rozwijanie wśród rad zakładowych i rad robotniczych inicjatywy zmierzającej do mobilizowania załóg do walki o podnoszenie wydajności pracy, czuwanie nad przestrzeganiem trybu ustalania i wprowadzania zmian norm pracy;
- d) stałe zwiększanie troski o zabezpieczenie interesów pracowniczych i obronę ich praw; dopil-

- nowanie, aby z należytą uwagą były rozwiązywane problemy socjalne i bytowe załóg;
- e) czuwanie nad rytmicznością procesów produkcyjnych i nad przestrzeganiem ustawowego czasu pracy; dopilnowanie, by w zakładach nie podejmowano pracy w godzinach nadliczbowych bez zezwolenia zarządu okręgowego; udzielanie tych zezwoleń jedynie w uzasadnionych, koniecznych przypadkach.

2. Zarządy okręgowe prowadzą okresowe analizy kształtowania się poziomu płac i ich zmian wewnątrz zakładów pracy oraz pomiędzy zakładami (wg określonych grup zawodowych), struktury płac (część stała i ruchoma), kwalifikacji zawodowych pracowników, norm i wydajności pracy — ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień organizacji pracy w powiązaniu z jakością produkcji, oszczędnym zużyciem materiałów, surowców itp. oraz wykonywaniem planowych zadań.

Zarządy okręgowe dokonują oceny tych zjawisk, organizują wymianę doświadczeń oraz narady na te tematy z dyrekcjami, z radami zakładowymi i robotniczymi. Na podstawie badań analiz i ocen zarządy okręgowe konkretyzują wnioski i określają własne zadania w tej dziedzinie oraz przekazują zarządom głównym swoje spostrzeżenia, uwagi i wnioski zmierzające do doskonalenia systemu płac, norm pracy, bodźców i mierników wydajności pracy oraz poprawy gospodarności załóg.

Zarządy okręgowe uzyskują dane niezbędne do opracowania analiz poprzez bezpośrednią współpracę z poszczególnymi zakładami pracy objętymi badaniami, przez utrzymywanie ścisłych kontaktów z radami zakładowymi i przygotowanie ich do współdziałania w prowadzeniu podjętych badań, przez organizowanie zespołów roboczych do wykonania tej pracy, a przede wszystkim przez uaktywnienie komisji płac i umów zbiorowych przy radach zakładowych.

Zarządy okręgowe korzystają jednocześnie ze wszystkich materiałów sprawozdawczo-statystycznych dotyczących działalności przedsiębiorstw, które administracja gospodarza obowiązana jest udostępniać związkowi zawodowemu. Jednocześnie ponoszą one odpowiedzialność za zapewnienie poufności zawartych w nich danych oraz czuwają nad odpowiednim zabezpieczeniem jej również w radach zakładowych.

3. Zarządy okręgowe przeprowadzają w zakładach pracy okresowe badania i analizy sposobów gospodarowania funduszem zakładowym oraz premiowania i nagradzania pracowników z różnych tytułów (za oszczędność, racjonalizację, współzawodnictwo pracy, szkolenie itp.). Udzielają również zakładom pracy wskazówek przy opracowywaniu regulaminów podziału funduszu zakładowego, oddziałują na właściwą ocenę wkładu pracy poszczególnych pracowników oraz czuwają nad przestrzeganiem zasady jawności nagradzania.

W razie stwierdzenia nieprawidłowości w podziale i gospodarowaniu funduszem zakładowym, zarządy okręgowe występują z inicjatywą zwołowania posiedzeń KSR z udziałem swych przedstawicieli w celu ponownego rozważenia i oceny podziału tego funduszu. W wyjątkowych przypadkach, działając w porozumieniu z bezpośrednią

władzą administracyjną nad zakładem i ze swoim zarządem głównym, zarządy okręgowe podejmują decyzję zwołania ogólnego zebrania załogi dla podjęcia odpowiedniej uchwały w tych sprawach.

Rozdział IV.

Zadania zarządów okręgowych w zakresie zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków pracy oraz przestrzegania ustawodawstwa pracy.

1. Działalność zarządów okręgowych zmierza systematycznie do poprawy stanu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przestrzegania ustawodawstwa pracy w zakładach.

W tym celu zarządy okręgowe:

- a) inicjują co roku społeczne przeglądy warunków pracy; przyciągają one w ten sposób załogi do udziału w ocenie warunków bezpieczeństwa i higieny w zakładach i umożliwiają im zgłaszanie szczegółowych wniosków i dezyderatów w sprawach urzędzeń bhp zarówno dla całych zakładów, jak i dla poszczególnych stanowisk pracy;
- b) dopilnowują, aby na podstawie wyników społecznych przeglądów opracowywane były plany poprawy warunków bezpieczeństwa i higieny oraz kultury pracy, które powinny stanowić integralną część planowanych zadań gospodarczych stojących przed zakładami pracy; zarządy okręgowe czuwają również nad tym, aby plany poprawy warunków bezpieczeństwa i higieny pracy przewidywały odpowiednie środki materiałowe i finansowe potrzebne do ich realizacji;
- c) udzielają pomocy radom zakładowym, radom robotniczym i konferencjom samorządu robotniczego w działalności zmierzającej do poprawy warunków bezpieczeństwa i higieny pracy, a także udzielają w tym zakresie pomocy administracji przedsiębiorstw;
- d) zwracają uwagę, aby przy przeprowadzaniu corocznych analiz działalności techniczno-ekonomicznej przedsiębiorstw uwzględniano planowe zadania w zakresie poprawy stanu bhp.

2. Zarządy okręgowe przeprowadzają co kwartał analizę stanu wypadkowości i organizują na ten temat narady z udziałem przedstawicieli administracji gospodarczej, administracyjnej służby bhp i zakładowej służby zdrowia.

3. Zarządy okręgowe kierują działalnością technicznej inspekcji pracy, zatwierdzają plany pracy technicznych inspektorów oraz kontrolują ich wykonanie a przede wszystkim:

- a) ustalają na podstawie obowiązujących uchwał i wytycznych zarządów głównych związkowych zawodowych kierunki działalności zakładowego aktywów ochrony pracy (społecznej inspekcji pracy oraz komisji ochrony pracy) i udzielają temu aktywowi koniecznej pomocy, organizując instruktaż, szkolenie, wymianę doświadczeń itp.;
- b) czuwają nad tym, aby działalność tego aktywów była planowa i odbywała się pod kierownictwem rady zakładowej, która jest współodpowiedzialna za stan bezpieczeństwa i ochronę pracy w zakładzie;
- c) organizują działalność komisji ochrony pracy przy zarządzie okręgowym; zatwierdzają pod

względem merytorycznym i organizacyjnym przedstawione do akceptacji plany działalności komisji;

- d) występują do jednostek nadrzędnych zakładów pracy w tych przypadkach, gdy usunięcie określonych braków zależy od decyzji tych jednostek;
- e) oceniają działalność technicznych inspektorów pracy i dopilnowują, by zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa techniczni inspektorzy pracy nie dopuszczali do eksploatacji zakładów nie odpowiadających wymogom bhp oraz wstrzymywali pracę w zakładach, oddziałach i na stanowiskach pracy, gdzie warunki pracy zagrażają życiu lub zdrowiu zatrudnionych;
- f) analizują na posiedzeniach prezydium ZO każdy wypadek śmiertelny, wypadki zbiorowe oraz wszelkie wypadki powodujące trwałą niezdolność do pracy; wprowadzają w życie wnioski wynikające z tej analizy po skonsultowaniu się z zarządem głównym oraz z nadrzędnymi dla zakładów pracy jednostkami administracyjnymi.

4. Zarządy okręgowe współdziałają ze wszystkimi organami władzy państwowej zajmującymi się walką o przestrzeganie przepisów w dziedzinie ochrony zdrowia i życia pracowników.

5. Dążąc do poprawy działalności placówek przemysłowej służby zdrowia, a zwłaszcza zapewnienia załogom profilaktycznej ochrony ich zdrowia — zarządy okręgowe:

- a) prowadzą wnikliwą i sumienną analizę działalności zakładowych placówek przemysłowej służby zdrowia;
- b) kontrolują przestrzeganie zasady prowadzenia wstępnych i okresowych badań lekarskich oraz innych poczynań ZLZ, mających na celu zapobieganie chorobom zawodowym;
- c) dokonują systematycznie, co kwartał, analizy stanu zdrowia członków załóg oraz kształtowania się absencji chorobowej.

6. Zarządy okręgowe inicjują oraz bezpośrednio prowadzą działalność wychowawczą wśród załóg w zakresie przestrzegania przepisów o ochronie pracy; zarządy okręgowe czuwają również nad prawidłowym prowadzeniem szkolenia w tej dziedzinie przez administrację zakładów pracy oraz propagowaniem przepisów bhp.

7. Zarządy okręgowe czuwają nad tym, aby pracownicy, którzy ulegli wypadkom przy pracy (lub ich rodziny w razie utraty głównego żywiciela), otrzymali wszystkie świadczenia przewidziane przez ustawodawstwo ludowe, zwłaszcza świadczenia powypadkowe z ubezpieczenia społecznego i Państwowego Zakładu Ubezpieczeń oraz odszkodowania z zakładu pracy. Zadaniem zarządów okręgowych jest również dopilnowanie, aby świadczenia te były wypłacane bezzwłocznie, bez potrzeby prowadzenia procesów sądowych.

8. Zarządy okręgowe sprawują kontrolę przy współdziałaniu TIP nad przestrzeganiem przez zakłady pracy przepisów ustawodawstwa pracy, dokonują oceny, wysuwają wnioski i postulaty do nadrzędnych instancji związkowych i właściwych organów władzy w sprawie przestrzegania przepisów ustawodawstwa i ochrony pracy w jednostkach

administracyjnych i gospodarczych objętych działalnością związku.

Rozdział V.

Zadania zarządów okręgowych w zakresie spraw socjalno-bytowych.

1. Zarządy okręgowe systematycznie analizują stan opieki socjalno-bytowej nad pracownikami, celowość zaplanowanych wydatków oraz gospodarkę urządzeniami socjalno-kulturalnymi. Opracowują wnioski i postulaty zmierzające do usprawnienia działalności w tych dziedzinach, a przede wszystkim:

- a) dbają o właściwe i celowe wykorzystywanie przez zakłady pracy środków budżetowych i urządzeń socjalnych; o odpowiednie rozmieszczenie i pełne wykorzystanie tych urządzeń, a zwłaszcza przedszkoli i żłobków przy zakładach pracy oraz o należyłą opiekę i odpowiednią pracę wychowawczą w tych placówkach;
- b) badają potrzeby w zakresie urządzeń socjalnych i za pośrednictwem WKZZ występują do rad narodowych z wnioskami dotyczącymi rozbudowy tych urządzeń oraz zabezpieczenia środków na prowadzenie istniejących; troszczą się o terminowe i należyte wykonywanie nowych obiektów socjalnych oraz biorą udział w rewindykacji obiektów socjalnych wykorzystywanych do innych celów;
- c) współdziałają z WKZZ w rozdziale skierowań na wczasy FWP pomiędzy zakłady; propagują wśród robotników i pracowników umysłowych wykorzystywanie wczasów w ciągu całego roku; nadzorują działalność rad zakładowych w zakresie przydzielania skierowań na wczasy wypoczynkowe, zwracając szczególną uwagę na jawność rozdziału oraz na przydzielanie skierowań przede wszystkim robotnikom i pracownikom, których praca stanowi o wynikach produkcyjnych danego zakładu pracy; przy pomocy lekarza — konsultanta czuwają nad prawidłowym przydziałem skierowań na wczasy leczniczo-profilaktyczne, klimatyczne oraz do sanatoriów dla osób, których stan zdrowia wymaga takiej formy leczenia lub zapobiegania chorobom; występują z inicjatywą organizowania ośrodków wypoczynkowych przez zakłady pracy, kierując się zasadami celowości i oszczędności nakładów finansowych i materiałowych oraz zwracają uwagę na odpowiednią lokalizację tych ośrodków, by zapewniały ludziom pracy przyjemny, wygodny i zdrowy wypoczynek;
- d) współpracują z WKZZ, radami narodowymi i innymi organizacjami społecznymi w organizowaniu wczasów dziecięcych (kolonie, półkolonie, obozy) prowadzonych przez zakłady pracy i rady narodowe; dbają o właściwe wykorzystywanie funduszy zakładowych i związkowych na akcję kolonijną, o prawidłową społeczną kwalifikację dzieci i o właściwy dobór

kadry wychowawczej i administracyjnej; popularyzują i organizują wśród rad zakładowych pracę pozaszkolną z młodzieżą w świetlicach, klubach zakładowych, na boiskach sportowych oraz pomagają w urządzaniu placów gier, zabaw, półinternatów itp.; wspólnie z innymi organizacjami, WKZZ i Towarzystwem Przyjaciół Dzieci zarządy okręgowe inicjują organizowanie imprez dziecięcych, a przede wszystkim związanych z obchodami Międzynarodowego Dnia Dziecka.

2. Zarządy okręgowe rozwijają różne formy przyzakładowego żywienia zbiorowego, a mianowicie:

- a) udzielają pomocy radom zakładowym w organizowaniu posiłków dla załóg w pobliskich zakładach gastronomicznych;
- b) występują do rad narodowych o uruchamianie tanich zakładów gastronomicznych w pobliżu zakładów pracy i w osiedlach robotniczych;
- c) wysuwają wnioski o organizowanie nowych stołówek w zakładach zgodnie ze stwierdzonymi potrzebami załóg;
- d) kontrolują działalność stołówek i bufetów pracowniczych zarówno pod względem racjonalnego żywienia, jak warunków higieniczno-sanitarnych oraz estetyki urządzenia, aktywizując działalność komisji stołówkowych.

3. Zarządy okręgowe biorą udział w pracach WKZZ dążąc do zapewnienia lepszej organizacji i rozbudowy sieci handlowej, usługowej i zakładów gastronomicznych oraz uczestniczą w opracowaniu planów zaopatrzenia.

W tym celu:

- a) delegują swych przedstawicieli w porozumieniu z WKZZ do komisji rad narodowych;
- b) sygnalizują w radach narodowych braki występujące w zaopatrzeniu rynku w potrzebny asortyment towarowy;
- c) organizują w zakładach pracy społeczną kontrolę robotniczą placówek handlowych i usługowych; ułatwiają radom zakładowym nawiązywanie kontaktów z odpowiednimi wydziałami rad narodowych w zakresie organizowania i przeprowadzania akcji kontrolnych oraz analizują wyniki pracy społecznej kontroli robotniczej.

4. Zarządy okręgowe prowadzą działalność mającą na celu zapewnienie sprawiedliwych przydziałów mieszkaniowych oraz rozwój budownictwa mieszkaniowego.

W tym celu:

- a) organizują działalność rad zakładowych i komisji mieszkaniowych zmierzającą do prawidłowego ustalenia potrzeb mieszkaniowych; pomagają im zatem w systematycznym prowadzeniu weryfikacji podań i wniosków pracowników oraz w ustalaniu, które z osób ubiegających się o mieszkania powinny korzystać z budownictwa spółdzielczego, zakładowego lub rad narodowych;
- b) propagują powszechne oszczędzanie na mieszkaniach, przede wszystkim wśród młodzieży pracującej;
- c) zwracają baczność uwagę na realizację zamierzeń i planów budownictwa mieszkaniowego, zwłaszcza

cza przy zaangażowaniu środków własnych pracowników oraz zakładowego funduszu mieszkaniowego; w tym celu zarządy okręgowe powinny brać udział w ustalaniu zakładowych planów — bieżących, etapowych i perspektywicznych — rozwoju różnych form budownictwa mieszkaniowego;

- d) popierają inicjatywę zakładów pracy w podejmowaniu dodatkowej produkcji materiałów budowlanych, materiałów ściennych i galanterii budowlanej z surowców pochodzenia miejscowego;
- e) inicjują i organizują łączenie środków rozproszonych w małych zakładach pracy na rzecz rozwoju międzyzakładowego budownictwa mieszkaniowego.

Najbardziej wskazane jest w tym ostatnim przypadku tworzenie międzyzakładowych spółdzielni mieszkaniowych typu lokatorskiego, bądź przekazywanie posiadanych funduszy istniejącym spółdzielniom lub radom narodowym w formie kredytu zastępczego. Przyjmować wówczas należy zasady umowne, określające zobowiązania tych spółdzielni i rad narodowych co do ilości wybudowanych mieszkań i terminów ich oddania do użytku pracownikom.

Zarządy okręgowe obowiązane są przestrzegać zasady, aby z przydziałów mieszkaniowych korzystali przede wszystkim pracownicy najbardziej potrzebujący, np. zamieszkujący w suterrenach, na poddaszach itp. Przydziały mieszkań powinny być dokonywane jawnie.

5. Zarządy okręgowe dbają o rozwój pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych; nadzorują ich gospodarkę, opiniują wnioski zarządów kas w sprawach zaciągania kredytów w postaci bonów-uprawnień, prowadzą rejestr pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych oraz przeprowadzają wybory do zarządu tych kas, jak również ich komisji rewizyjnych.

6. Zarządy okręgowe udzielają pomocy organizacyjnej i instrukcyjnej radom zakładowym w zagospodarowaniu i wykorzystaniu gruntów przeznaczonych na ogrody działkowe oraz wpływają na zabezpieczenie nakładów i środków na zagospodarowanie nowych POD i konserwację istniejących oraz współdziałają z wojewódzkimi zarządami POD w uzyskaniu nowych terenów na przyzakładowe ogrody działkowe; pomagają również w organizacji szkolenia fachowego i społeczno-kulturalnego działkowiczów.

Rozdział VI.

Zadania zarządów okręgowych w dziedzinie wychowawczej, rozwoju kultury, oświaty ogólnej i zawodowej oraz wychowania fizycznego, sportu i turystyki.

Przeniesienie głównego ciężaru pracy kulturalno-oświatowej i pracy w zakresie kultury fizycznej z zarządów głównych na instancje terenowe wymaga skoordynowania działalności zarządów okręgowych pod kierownictwem wojewódzkich komisji związków zawodowych.

Działalność ta obejmuje pracę wychowawczą związkowych placówek kulturalno-oświatowych,

upowszechniania kultury i czytelnictwa, rozwijanie oświaty ogólnej i zawodowej, organizację odpowiedzialnego wypoczynku po pracy, wychowanie fizyczne i turystykę, a ponadto udział w operatywnym kierowaniu sportem kwalifikowanym przez zarządy główne związków zawodowych.

Zarządy okręgowe powinny w związku z tym:

- a) udzielać maksymalnej pomocy radom zakładowym przy rozwiązywaniu spraw kulturalno-oświatowych oraz wychowania fizycznego, sportu i turystyki; wnikliwie kontrolować ich działalność w tych dziedzinach, organizować wymianę doświadczeń, inicjować różne formy pracy stosownie do specyfiki terenowej i aktualnych potrzeb;
- b) oddziaływać na zjednoczenia bądź wojewódzkie jednostki nadrzędne, aby wykazywały większą troskę i odpowiedzialność za polepszanie warunków rozwoju oświaty i życia kulturalnego wśród załóg pracowniczych;
- c) współdziałać z innymi związkami w ramach działalności WKZZ w organizowaniu międzyzakładowych ośrodków wypoczynku po pracy.

1. W dziedzinie kształcenia zawodowego młodzieży oraz dokształcania i doskonalenia kadry czynnej zawodowo zarządy okręgowe powinny:

- a) mobilizować rady zakładowe i rady robotnicze do przygotowania zakładowych planów dokształcania ogólnego i zawodowego załóg;
- b) czuwać nad rozwojem prowadzonego przez administrację zakładów szkolenia przywarsztatowego i kursów doskonalenia zawodowego oraz nad działalnością przyzakładowych i międzyzakładowych szkół zawodowych; pomagać radom zakładowym, radom robotniczym i administracji w pracy z kierownictwem szkół i techników przyzakładowych; wpływać na prawidłową działalność tych placówek; udzielać pomocy w szkoleniu poprzez systematyczne organizowanie odczytów i dyskusji na tematy ekonomiczne, społeczno-polityczne i światopoglądowe;
- c) zobowiązać placówki kulturalno-oświatowe do pracy nad upowszechnianiem czytelnictwa książek, czasopism i pism fachowych oraz do organizowania różnych form pozaszkolnej oświaty dorosłych;
- d) współdziałać ze zjednoczeniami lub wojewódzkimi jednostkami nadrzędnymi w prowadzeniu kontroli podejmowanych przez zakłady poczynąń zmierzających do podnoszenia kwalifikacji pracowników.

2. W dziedzinie upowszechniania kultury w zakładach pracy zarządom okręgowym przypadają następujące zadania:

- a) badanie stopnia wykorzystania przez pracowników urządzeń kulturalnych własnych i środowiskowych (świetlice, kluby, domy kultury, biblioteki, kina, teatry, koncerty, wystawy itp.) oraz korzystania z wycieczek krajoznawczych;
- b) mobilizowanie ogniw związkowych do życia kulturalnego, wychowania fizycznego, sportu, turystyki i krajoznawstwa; ustalanie — za pośrednictwem rad zakładowych — jakie są konkretne potrzeby i zainteresowania pracowników poszczególnymi dziedzinami życia kulturalno-oświatowego; zwrócenie szczególnej uwagi na

stwarzanie warunków do udziału w życiu kulturalnym robotników i pracowników dojeżdżających do pracy;

- c) dążenie do zacieśnienia współpracy między radami zakładowymi a ogniwami ZMS i ZMW w zakresie działalności kulturalnej oraz rozwijania sportu i turystyki.

3. W związku z udziałem w organizacji wypoczynku po pracy zarządy okręgowe powinny:

- a) dbać o estetyczny wygląd placówek kulturalno-oświatowych, obiektów i urządzeń sportowych, o rozwijanie atrakcyjnych form działalności tych placówek i zapewnienie środków niezbędnych dla ich prawidłowego rozwoju;
- b) troszczyć się o stwarzanie warunków dla rozwoju amatorskiego ruchu artystycznego oraz innych różnorodnych form działalności oświatowej i klubowej;
- c) wpływać na to, aby programy imprez rozrywkowo-kulturalnych i sportowych w ośrodkach wypoczynku świątecznego były urozmaicone i atrakcyjne.

4. W dziedzinie pozaszkolnej pracy z dziećmi i młodzieżą zarządy okręgowe powinny:

- a) upowszechnić opiekę zakładów pracy nad szkołami, między innymi udzielając pomocy zakładowym komitetom opiekuńczym; wpływać na politechniczne wychowanie młodzieży oraz na kształtowanie w nich szacunku dla pracy produkcyjnej i zamiłowania do przyszłego zawodu;
- b) polepszać poziom pracy oświatowo-kulturalnej z dziećmi oraz pracy wychowawczej na koloniach i obozach;
- c) mobilizować aktyw związkowy do czynnego udziału w pracach komitetów rodzicielskich;
- d) udzielać pomocy Związkowi Harcerstwa Polskiego w jego pracy wychowawczej wśród młodzieży, a szczególnie w rozwijaniu wśród młodzieży zainteresowań technicznych.

Rozdział VII.

Zadania zarządów okręgowych w dziedzinie reprezentacji interesów pracujących wobec rad narodowych.

1. Dla zapewnienia odpowiedniej reprezentacji mas pracujących w terenowych organach władzy ludowej oraz zabezpieczenia ich interesów — zarządy okręgowe rozwijają szeroką współpracę z radami narodowymi i ich organami wykonawczymi.

Współpraca ta obejmuje:

w dziedzinie ekonomicznej — koordynowanie pracy przemysłu terenowego i kluczowego oraz usprawnianie jego zaopatrzenia przy pełnym wykorzystywaniu miejscowych rezerw surowców; współdziałanie w dokonywaniu wnikliwej analizy bilansów gospodarki materiałowej w skali danego terenu oraz bilansów mocy produkcyjnej; organizowanie kooperacji między przedsiębiorstwami przemysłu terenowego i spółdzielczości pracy a przemysłem kluczowym;

— uruchomienie produkcji artykułów użytkowych, których brak odczuwa się na danym terenie, rozwijanie działalności zmierzającej do zwiększenia produkcji rolnej; rozwijanie i umacnianie kółek

rolniczych; rozszerzanie form łączności miasta ze wsią, prowadzenie pracy wychowawczej wśród pracowników zatrudnionych w rolnictwie itp.;

w dziedzinie polityki mieszkaniowej: — zwiększanie ilości izb mieszkalnych przez szersze stosowanie normatywów budowlanych oraz racjonalne wykorzystywanie materiałów budowlanych i mocy produkcyjnej; przeprowadzanie rewizji inwestycji, ustalanie jednolitej dla danego terenu polityki mieszkaniowej pod kontrolą robotniczą, rozwijanie spółdzielczości mieszkaniowej, właściwe wykorzystywanie zakładowego funduszu mieszkaniowego, propagowanie taniego budownictwa itp.;

w zakresie zaopatrzenia: — dążenie do poprawy zaopatrzenia i żywienia — a więc wpływ na kształtowanie polityki cen, prowadzenie bieżącej analizy sytuacji rynkowej, rozwój sieci placówek handlowych, wpływ na poprawę rozdziału masy towarowej i pracy stołówek i bufetów przyzakładowych; prowadzenie akcji kontrolnej w placówkach handlowych, usługowych i zakładach gastronomicznych w porozumieniu z Państwową Inspekcją Handlową;

w dziedzinie oświaty i kultury: — wpływ na dalszy rozwój oświaty i udział w przeprowadzaniu reformy ustroju szkolnego oraz na wychowanie młodzieży w światopoglądzie materialistycznym oraz przeprowadzenie pełnej laicyzacji szkół; upowszechnienie opieki zakładów pracy nad szkołami; zapewnienie środków finansowych na rozbudowę szkół i internatów; dalsze podnoszenie poziomu wiedzy ogólnej i zawodowej pracujących; upowszechnianie wiedzy technicznej przez wszystkie placówki kulturalne;

w dziedzinie zdrowia: — dbałość o rozwój profilaktyki i usprawnianie działalności przemysłowej służby zdrowia; o planowe rozmieszczenie placówek lecznictwa otwartego i zamkniętego, kadry lekarskiej i sieci aptek, punktów aptecznych; dążenie do uproszczenia systemu wizyt lekarskich, troska o zaopatrzenie aptek w leki i sprzęt medyczny; prowadzenie kontroli stanu sanitarno-higienicznego zakładów pracy, osiedli, placówek żywienia zbiorowego itp.

Zadania wynikające ze współpracy z radami narodowymi zarządy okręgowe realizują poprzez aktywny udział w pracach WKZZ, a mianowicie:

- a) umacniają więź załóg zakładów pracy z radami narodowymi i ich prezydiami, rozwijają bezpośrednie kontakty członków rad narodowych z zakładami pracy;
- b) organizują pomoc zakładów pracy w ulepszaniu urządzeń komunalnych, poprawianiu stanu parków, zieleńców, ulic i oświetlenia, w budowie szkół, urządzeń kulturalno-sportowych, socjalnych itp.;
- c) zmiierzają do usprawnienia pracy wydziałów rad narodowych i podległych im instytucji zaspokajających różnorodne potrzeby ludności;
- d) podejmują pod kierownictwem WKZZ wspólne jednolite akcje związkowe na forum rad narodowych.

2. Zarządy okręgowe tych związków zawodowych, które zrzeszają pracowników aparatu rad narodowych, powinny w większym stopniu zajmować się merytoryczną działalnością poszczególnych wy-

działów prezydiów rad narodowych; wnikać w istotę ich pracy i prowadzonej przez nie polityki oraz kontrolować ich działalność; śmiało zwalczać wszelkie przejawy biurokratyzmu i obojętności przy załatwianiu spraw ludzi pracy.

Przedstawiciele zarządów okręgowych tych związków zobowiązani są zatem do:

- a) uczestniczenia w posiedzeniach prezydiów rad narodowych, na których omawia się sprawy poszczególnych wydziałów oraz dokonuje oceny ich pracy i działalności;
- b) udziału w naradach i konferencjach pracowniczych, na których omawia się działalność odpowiedniego wydziału rady narodowej i podległych mu instytucji;
- c) brania udziału w opracowywaniu rocznych i wieloletnich planów terenowych, a także w ocenie ich realizacji.

3. Zarządy okręgowe mają upowszechniać uchwały rad narodowych i wyjaśniać ich znaczenie wśród załóg zakładów pracy, a następnie mobilizować aktyw związkowy i załogi do realizacji tych uchwał. Do ich obowiązków zatem należy:

- a) udzielanie aktywnego poparcia tym przedsięwzięciom rad narodowych, które zmierzają do poprawy pracy służby zdrowia, usług, zaopatrzenia i handlu, warunków mieszkaniowych oraz rozwoju oświaty i realizacji świeckiego nauczania w szkołach wszystkich typów;
- b) rozwijanie ścisłej współpracy zakładów i rad zakładowych z wydziałami zatrudnienia prezydiów rad narodowych w celu prowadzenia polityki zatrudnienia zgodnie z interesami ludzi pracy; zwracać należy przy tym szczególną uwagę na stworzenie odpowiedniej bazy zatrudnienia, zwłaszcza dla kobiet, na przestrzeganie zasad ustawodawstwa pracy w tej dziedzinie (m.in. dotyczących jedynych żywicieli rodzin) oraz na właściwe dokonywanie przesunięć w zatrudnieniu.

4. Zarządy okręgowe współpracując z radnymi-związkowcami i przedstawicielami związków zawodowych wchodzącymi w skład poszczególnych komisji rad narodowych zaznajamiają ich z całością kształtem pracy związkowej. Ponadto udzielają im pomocy w zbieraniu materiałów do wystąpień na sesjach rad narodowych i w komisjach oraz przy opracowywaniu wniosków zmierzających do usprawnienia działalności rad narodowych i gospodarki terenowej.

5. Realizując zadania, wynikające ze współpracy z radami narodowymi, zarządy okręgowe ściśle współdziałają ze swoimi zarządami głównymi, a przede wszystkim z właściwymi terenowo WKZZ. Stosują się przy tym do postanowień wyciecznych Komitetu Wykonawczego CRZZ z dnia 26 stycznia 1960 r. w sprawie działania zarządów głównych i wojewódzkich komisji związków zawodowych.

Rozdział VIII.

Zadania zarządów okręgowych w zakresie organizacyjnej i finansowej działalności związkowej.

Zarządy okręgowe kierują pracami zarządów oddziałów i zakładowych organizacji związkowych

oraz sprawują nadzór nad działalnością rad robotniczych.

Zabezpieczają we wszystkich podległych im jednostkach organizacyjnych pełną realizację uchwał swego zarządu głównego związku zawodowego, wojewódzkiej komisji związków zawodowych oraz własnych.

Mają prawo podejmowania własnych uchwał oraz prawo zawieszania i uchylania uchwał niższych instancji, jeżeli są one niezgodne ze Statutem Zrzeszenia Związków Zawodowych lub ze statutem swego związku zawodowego oraz naruszają obowiązujące uchwały wyższych władz związkowych.

W zakresie działalności organizacyjnej:

1. Głównym zadaniem zarządów okręgowych jest udzielanie stałej pomocy organizacjom zakładowym w rozwiązywaniu trudniejszych zagadnień, a szczególnie konkretnych spraw pracowników, oraz uogólnianie i upowszechnianie najlepszych doświadczeń w tym zakresie. W związku z tym zarządy okręgowe powinny większość swego czasu poświęcać na bezpośrednią pracę wśród aktywu związkowego i załóg pracowniczych, zabezpieczając operatywne wykonywanie uchwał swych zarządów głównych, WKZZ i własnych.

Do obowiązków zarządów okręgowych należy zatem:

- a) informowanie aktywu zakładowego o uchwałach partii i o działalności kierowniczych instancji związkowych przez organizowanie narad, odpraw i konferencji;
- b) dopilnowanie, aby systematycznie odbywały się posiedzenia plenarne rad zakładowych, rad robotniczych i oddziałowych rad robotniczych oraz zebrania grup związkowych (należy zwrócić szczególną uwagę na to, aby rady zakładowe i rady robotnicze oraz dyrekcje zakładów pracy składały okresowe sprawozdania ze swojej działalności na zebraniach załóg robotniczych);
- c) ustalanie zadań dla niższych organizacji związkowych i organizowanie kontroli wykonania tych zadań;
- d) prowadzenie odpowiedniej polityki kadrowej w stosunku do działaczy zarówno aktywu okręgowego jak i zakładowego, zwłaszcza w stosunku do tych działaczy, którzy pełnią swe funkcje etatowo;
- e) organizowanie szkolenia związkowego wśród aktywu społecznego rad zakładowych i rad robotniczych oraz pracowników aparatu zarządu okręgowego (w działalności szkoleniowej należy ściśle przestrzegać zasady przekonywania jako najbardziej prawidłowej metody wychowawczej).

2. Zarządy okręgowe powinny przede wszystkim rozwijać pracę wśród aktywu społecznego; uaktywniać wszystkich członków swojej instancji i przydzielać im konkretne zadania; ożywiać pracę sekcji i komisji problemowych oraz aktywu w zakładach; przestrzegać zasady kolegialności, konsultując się z aktywem związkowym i samorządem robotniczym przy rozstrzyganiu węzłowych problemów i załatwianiu ważniejszych spraw.

3. Zarządy okręgowe mają prawo interweniowania u kierownictwa zakładów pracy w sprawach pracowniczych. W przypadku, gdy kierownik zakładu pracy w sposób uporczywy odmawia zarządowi okręgowemu załatwienia słusznej sprawy — nie reaguje na jego interwencję, ani na krytykę ze strony załogi czy na uwagi zgłaszane przez samorząd robotniczy lub radę narodową — zarząd okręgowy ma prawo, w porozumieniu z zarządem głównym, wystąpić do nadrzędnej jednostki nad zakładem pracy z wnioskiem o zmianę kierownictwa.

4. Dla zapewnienia stałego rozwoju organizacyjnego związków zawodowych zarządy okręgowe prowadzą:

- a) systematyczną kontrolę całokształtu działalności rad zakładowych i opracowują dla nich coraz doskonalsze formy i metody działania;
- b) prace analityczne — badawcze we wszystkich dziedzinach działalności związkowej; na podstawie wyników tych prac wysuwają postulaty i wnioski zmierzające do usprawnienia pracy związkowej i organów samorządu robotniczego, a także pracy administracji gospodarczej i organów wykonawczych rad narodowych w terenie;
- c) rejestr zakładowych organizacji związkowych zgodnie z ustalonymi zasadami; zatwierdzają wewnętrzną strukturę zakładowych organizacji związkowych i zakres działania rad oddziałowych i grup związkowych w ramach ogólnych zasad statutowych; ustalają wytyczne działalności komisji strukturalnych; odpowiadają za prawidłowość przynależności związkowej wszystkich pracowników zakładów pracy.

W dziedzinie gospodarki finansowej:

1. Zarządy okręgowe są odpowiedzialne za właściwe, zgodne z budżetem i oszczędne gospodarowanie funduszami związkowymi, które do ich dyspozycji oddali członkowie związku. Zobowiązane są na posiedzeniach prezydium podejmować kolegialne i jawne decyzje w sprawach finansowych oraz prowadzić kontrolę dokumentacji finansowej (dowodów dotyczących wpływów i wydatków). Co najmniej raz na kwartał zarządy okręgowe powinny na posiedzeniach prezydium oceniać gospodarkę majątkową i finansową zarządu okręgowego i rad zakładowych oraz ustosunkowywać się do sprawozdań komisji rewizyjnej.

2. Komisja rewizyjna zarządu okręgowego działa zgodnie z uprawnieniami statutowymi. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w gospodarce funduszami i majątkiem związkowym oddanym do dyspozycji zarządu okręgowego, komisja rewizyjna ma obowiązek zapoznania z tą sprawą prezydium lub plenum zarządu okręgowego oraz prezydium zarządu głównego. Ponadto komisja rewizyjna zarządu okręgowego prowadzi kontrolę rozdziału skierowań na wczasy, na leczenie profilaktyczne i do sanatorium oraz kontrolę rozdziału kredytowanych zleceń pracowniczych na powrotne bilety kolejowe w okresie urlopu wypoczynkowego; czuwa nad prawidłową działalnością komisji rewizyjnych PKZP i kin związkowych itp.

3. Zarządy okręgowe sprawują nadzór nad gospodarką finansową rad zakładowych:

- a) zatwierdzają budżety rad zakładowych oraz kontrolują celowość, legalność, zgodność wydatków i wpływów z programową działalnością związku; zwracają szczególną uwagę na wydatki z tytułu wypłat zasiłków statutowych, zapomóg bezzwrotnych, nagród itp.; dbają, by decyzje rady zakładowej w tych sprawach podawane były do wiadomości załogi;
- b) są współodpowiedzialne za kontrolę finansowej gospodarki rad zakładowych; dążąc do wzmocnienia tej kontroli prowadzą szkolenie członków komisji rewizyjnych rad zakładowych i inicjują wymianę ich doświadczeń; pilnują, aby komisje rewizyjne systematycznie kontrolowały gospodarkę finansową rad zakładowych i przestrzegały obowiązku składania okresowych sprawozdań z wyników kontroli — do instancji nadrzędnych oraz przed załogami zakładów pracy.

Jeśli zakładowa komisja rewizyjna stwierdzi wykroczenie finansowe — zarządy okręgowe zobowiązane są do natychmiastowego zbadania sprawy przez odpowiedzialnych i kompetentnych działaczy. W przypadku stwierdzenia nadużyć — zarządy okręgowe obowiązane są do przedstawienia sprawy na plenum rady zakładowej lub na zebraniu całej organizacji zakładowej w celu wyciągnięcia surowych konsekwencji w stosunku do winnych.

W zakresie współpracy z WKZZ:

1. Zarządy okręgowe wchodzi w skład wojewódzkich komisji związków zawodowych, w których reprezentowane są przez przewodniczących zarządów lub przez pełnomocników wyznaczonych przez plenum zarządu głównego. Zarządy okręgowe obejmujące swoją działalnością organizacyjną więcej niż jedno województwo, wchodzi w skład tych WKZZ, na terenie których posiadają swoje siedziby. Na terenie pozostałych województw wyznacza się na plenarnych posiedzeniach zarządów okręgowych pełnomocników wchodzących w skład WKZZ.

2. Zarządy okręgowe tworząc WKZZ podejmują wspólnie uchwały i decyzje oraz zobowiązane są do przestrzegania i realizacji tych uchwał. W związku z tym obowiązane są one składać WKZZ sprawozdania i informacje oraz sygnalizować ważniejsze zjawiska występujące w zakładach pracy na terenie ich działalności. Zadania zarządów okręgowych polegają przede wszystkim na umiejętnej synchronizacji ich funkcji w zakresie rozwiązywania branżowych specyficznych zagadnień z funkcjami WKZZ, wynikającymi z konieczności zabezpieczenia jednolitej reprezentacji ogółu pracowników wobec rad narodowych.

W zakresie łączności międzynarodowej:

Zarządy okręgowe dążą do umocnienia współpracy i łączności między związkami zawodowymi i robotnikami wszystkich krajów obozu socjalistycznego; współdziałają z WKZZ i innymi organizacjami w rozwijaniu kontaktów zagranicznych

oraz akcji solidarnościowych; biorą udział w wysuwaniu wniosków dotyczących wyjazdów za granicę pracowników objętych zasięgiem ich działalności. Wydają opinię o kandydatach na wyjazdy zagraniczne — zarówno o charakterze turystycznym, jak leczniczo-wypoczynkowym oraz w przypadkach wymiany delegacji zakładowych.

*

Komitet Wykonawczy CRZZ opracował powyższe wytyczne w oparciu o doświadczenia z zakresu działalności zarządów okręgowych i na podstawie szerokiej dyskusji z działaczami związkowymi zakończonej krajową naradą przewodniczących zarządów okręgowych oraz zgodnie z tezami przyjętymi przez uczestników narady, uwzględniając aktualną sytuację w ruchu zawodowym. Komitet Wykonawczy CRZZ traktuje ten dokument jako ramowe wytyczne, pozostawiając zarządom okręgowym i WKZZ możliwość dalsze-

go wzbogacania i pogłębiania ich treści w codziennej działalności, a tym samym rozwijania swej pracy w znacznie szerszym zakresie, w bardziej różnorodnych i doskonalszych formach, służąc w ten sposób jeszcze lepiej klasie robotniczej i budownictwu socjalistycznemu.

Komitet Wykonawczy CRZZ jest przekonany, że zarządy okręgowe wniosą swój wkład w wychowanie załóg pracowniczych w duchu proletariackiego internacjonalizmu i międzynarodowej solidarności mas pracujących, że przyczynią się do umocnienia jedności działania mas pracujących w obronie interesów robotniczych oraz na rzecz powszechnego rozbrojenia i zachowania pokoju światowego.

Wytyczne wchodzi w życie z dniem 1 września 1961 r.

KOMITET WYKONAWCZY CRZZ

D Z I A Ł B

125

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 września 1961 r. Nr 43, poz. 225)

Na podstawie art. 105 i 132 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336), art. 37 ust. 1, art. 44 i art. 46 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. Nr 10, poz. 64) oraz art. 5, art. 8 ust. 2 art. 14, art. 15 i art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

- 2) zatrudnieni w szkołach wyższych i wyższych szkołach zawodowych:
- starsi wykładowcy i wykładowcy,
 - lektorzy (nauczyciele języków obcych), nauczyciele wychowania fizycznego oraz nauczyciele przedmiotów, zawodów i umiejętności praktycznych, nauczyciele przedmiotów pomocniczych w wyższych szkołach artystycznych, nauczyciele studium wojskowego, akompaniatorzy.

2. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) za zgodą Prezesa Rady Ministrów mogą zastosować przepisy rozporządzenia do samodzielnych pracowników nauki zatrudnionych w archiwach państwowych, muzeach i bibliotekach naukowych.

R o z d z i a ł I.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Przepisom rozporządzenia podlegają:

- 1) zatrudnieni w szkołach wyższych i wyższych szkołach zawodowych oraz w Polskiej Akademii Nauk, zwanej dalej w skróceniu „PAN“, i jej placówkach naukowych:
 - samodzielni i pomocniczy pracownicy nauki,
 - bibliotekarze dyplomowani i pracownicy służby bibliotecznej,
 - dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej,
 - pracownicy techniczno-badawczy,
 - pracownicy naukowo-techniczni,
 - robotnicy w szkołach wyższych, w PAN i w jej placówkach naukowych,
 - pracownicy administracyjno-biurowi,
 - pracownicy gospodarczy i obsługi oraz robotnicy remontowi i transportowi,
 - osoby prowadzące w szkołach wyższych i wyższych szkołach zawodowych wykłady, ćwiczenia i inne prace dydaktyczne,

R o z d z i a ł II.

Pracownicy nauki i pracownicy dydaktyczni.

§ 2. Ustala się następujące stawki uposażenia zasadniczego pracowników nauki:

	miesięcznie złotych
profesor zwyczajny	4.350
profesor nadzwyczajny	3.600
docent etatowy	3.000
adiunkt	2.030
starszy asystent	1.680
asystent	1.500

§ 3. 1. Ustala się następujące stawki uposażenia zasadniczego pracowników, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 2:

grupa uposażenia	miesięcznie złotych
1 K	2.300
2 K	2.100
3 K	2.030
4 K	1.750
5 K	1.600
6 K	1.500

2. Pracownicy, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, otrzymują uposażenie zasadnicze według następujących grup:

	grupa uposażenia
1) starszy wykładowca	1 K
2) wykładowca	2 K
3) lektor (nauczyciel języka obcego), nauczyciel przedmiotu pomocniczego w wyższej szkole artystycznej, nauczyciel studium wojskowego, nauczyciel wychowania fizycznego	5 K—3 K
4) nauczyciele przedmiotów, zawodów i umiejętności praktycznych, akompaniatorzy	6 K—4 K

3. Zasady zaszeregowania pracowników określonych w ust. 2 pkt 3 i 4 ustala Minister Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z ministrami, którym podlegają szkoły wyższe, i zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

4. Wynagrodzenie nauczycieli studium wojskowego będących żołnierzami służby czynnej normują odrębne przepisy.

§ 4. 1. Uposażenie wymienione w §§ 2 i 3 przysługuje pracownikom zatrudnionym na pełnym etacie.

2. Pracownikom zatrudnionym na niepełnym etacie przysługuje uposażenie zasadnicze w wysokości zależnej od wymiaru czasu pracy, obliczone od stawki określonej w §§ 2 lub 3.

§ 5. 1. Pracownicy nauki i pracownicy, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, zatrudnieni wyłącznie w jednym miejscu pracy na pełnym etacie otrzymują dodatek specjalny do uposażenia zasadniczego w następującej wysokości:

	miesięcznie złotych
profesor zwyczajny	1100 do 2200
profesor nadzwyczajny	1000 „ 1800
docent etatowy	900 „ 1500
starszy wykładowca, wykładowca, adiunkt	700 „ 1250
starszy asystent, lektor	600 „ 900
asystent po I roku pracy, nauczyciel przedmiotu pomocniczego w wyższej szkole artystycznej, nauczyciel studium wojskowego, wychowania fizycznego, przedmiotów, zawodów i umiejętności praktycznych, akompaniator	400 „ 600

2. Dodatek specjalny przysługuje pracownikowi w wysokości najniższej stawki przewidzianej w ust. 1 dla danego stanowiska.

3. Dodatek specjalny w wysokości wyższej od określonej w ust. 2 może być przyznany w granicach ustalonych w ust. 1:

- 1) samodzielnemu pracownikowi nauki — przez ministra, któremu podlega szkoła wyższa, lub przez Sekretarza Naukowego PAN,
- 2) starszemu wykładowcy, wykładowcy, pomocniczemu pracownikowi nauki, lektorowi, nauczycielowi i akompaniatorowi — przez rektora szkoły wyższej lub sekretarza wydziału PAN.

4. Dodatki, o których mowa w ust. 3, mogą być przyznane w ramach ustalonego na dany rok funduszu płac. Właściwi ministrowie (Sekretarz Naukowy PAN) określą w ramach tego funduszu płac wysokość środków finansowych na dodatki specjalne dla starszych wykładowców, wykładowców, pomocniczych pracowników nauki, lektorów, nauczycieli i akompaniatorów.

§ 6. 1. Dodatek specjalny, o którym mowa w § 5, nie może być wypłacany pracownikom:

- zatrudnionym w dwóch lub więcej zakładach pracy na podstawie umowy o pracę, nominacji lub z wyboru,
- wykonującym prywatną praktykę lekarską,
- wykonującym praktykę adwokacką.

2. Nie stanowi przeszkody do pobierania dodatku specjalnego, o którym mowa w § 5, wykonywanie:

- funkcji stale urzędujących członków Prezydium Polskiej Akademii Nauk oraz pobieranie uposażenia z tytułu członkostwa Polskiej Akademii Nauk,
- pracy leczniczo-usługowej w klinikach i zakładach szkół wyższych oraz PAN w wymiarze nie wyższym niż 2 godziny dziennie oraz obowiązkowych dyżurów lekarskich,
- pracy w kolegiach redakcyjnych,
- ekspertyz sądowych i badań histopatologicznych,
- pracy na podstawie umów wydawniczych i umów o dzieło,
- zajęć dydaktycznych opartych na umowie zlecenia,
- pracy konsultantów i specjalistów krajowych i wojewódzkich w służbie zdrowia,
- pracy do wysokości pół etatu w zakładach społecznych służby zdrowia oraz w służbie zdrowia Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,
- pracy w gospodarstwie pomocniczym lub pracy opłacanej ze środków specjalnych szkoły wyższej albo placówki naukowej PAN — na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, przy czym suma wynagrodzeń z tych tytułów nie może przekraczać 70% uposażenia zasadniczego w stosunku rocznym; ograniczenie to nie dotyczy ekspertyz sądowych i badań histopatologicznych.

3. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z ministrami, którym podlegają szkoły wyższe, oraz Sekretarzem Naukowym PAN, może określić inne przypadki, poza wymienionymi w ust. 1 i 2, w których dodatek specjalny nie może być wypłacany albo które nie stanowią przeszkody do pobierania dodatku, oraz ustalić warunki udzielania zleceń pracownikom pobierającym dodatki specjalne.

§ 7. 1. W razie udzielenia zezwolenia we właściwym trybie na zatrudnienie pracowników nauki oraz pracowników, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, na drugim stanowisku w szkole wyższej lub PAN i jej placówkach naukowych jako dodatkowym miejscu pracy — pracownik otrzymuje w dodatkowym miejscu pracy wynagrodzenie zryczałtowane w wysokości nie przekraczającej 100% uposażenia zasadniczego odpowiadającego jego stanowisku w dodatkowym miejscu pracy.

2. Osoby pełniące funkcje w administracji państwowej otrzymują, poza uposażeniem przysługującym na zajmowanym stanowisku w administracji państwowej, z tytułu pracy w szkole wyższej lub PAN wynagrodzenie zryczałtowane w wysokości nie przekraczającej 100% uposażenia zasadniczego odpowiadającego zajmowanemu stanowisku w szkole wyższej lub PAN.

3. Wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, ustala minister (Sekretarz Naukowy PAN), właściwy ze względu na dodatkowe miejsce pracy, w zależności od czasu pracy i rodzaju obowiązków pracownika.

4. Pracownik nauki zatrudniony w szkole wyższej jako w dodatkowym miejscu pracy i tam wybrany na stanowisko rektora lub dziekana otrzymuje w tej szkole oprócz wynagrodzenia zryczałtowanego (ust. 1) dodatek specjalny za kierownictwo, określony w § 11 dla tych stanowisk.

§ 8. Minister, któremu podlega szkoła wyższa, (Sekretarz Naukowy PAN), za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac może w szczególnie uzasadnionych przypadkach indywidualnie przyznać samodzielnemu pracownikowi nauki zajmującemu więcej niż jedno stanowisko etatowe dodatek specjalny w wysokości nie przekraczającej dolnej stawki tego dodatku określonej w § 5 ust. 1 lub podwyższyć samodzielnemu pracownikowi nauki zatrudnionemu na jednym etacie dodatek specjalny powyżej górnej stawki tego dodatku określonej w § 5 ust. 1.

§ 9. 1. Dodatek specjalny może być zwiększony tylko raz w roku.

2. Przyznany dodatek specjalny nie może być zmniejszony.

3. Pracownik traci prawo do dodatku specjalnego, o którym mowa w § 5, z dniem pierwszym miesiąca następującego po powstaniu okoliczności stanowiących przeszkodę do pobierania dodatku specjalnego.

§ 10. 1. Ustala się dodatki do uposażenia za posiadanie stopnia naukowego w wysokości:

- 1) 300 zł — dla pomocniczych pracowników nauki oraz pracowników, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, posiadających stopień naukowy doktora w rozumieniu art. 77 ust. 1 i art. 144 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336),
- 2) 600 zł — dla pomocniczych pracowników nauki, starszych wykładowców i wykładowców posiadających stopień naukowy docenta w rozumieniu art. 77 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336).

2. Dodatek określony w ust. 1 przysługuje od dnia pierwszego najbliższego miesiąca po podjęciu uchwały o nadaniu stopnia, z tym że wypłata na-

stępuje po zatwierdzeniu uchwały, jeżeli zatwierdzenie jest wymagane na podstawie odrębnych przepisów.

3. Pracownicy określani w ust. 1 mogą pobierać dodatek tylko za jeden stopień naukowy.

§ 11. 1. Samodzielnym pracownikom nauki, starszym wykładowcom i wykładowcom zajmującym określone poniżej stanowiska przyznaje się dodatek specjalny za kierownictwo w następującej wysokości:

stanowisko	miesięcznie złotych
1) rektor, zastępca sekretarza wydziału PAN, dyrektor instytutu PAN, sekretarz oddziału PAN w Krakowie	1.600
2) prorektor, dyrektor wyższej szkoły zawodowej, dyrektor biblioteki głównej w szkole wyższej, dziekan, dyrektor biblioteki PAN uznanej przez Prezydium PAN za placówkę naukową, zastępca dyrektora (wicedyrektor) instytutu PAN, dyrektor instytutu w szkole wyższej, kierownik placówki naukowej PAN nie będącej instytutem, kierownik studium doskonalenia lekarzy	1.000
3) prodziekan, kierownik wydziału w wyższej szkole zawodowej, kierownik oddziału w wydziale szkoły wyższej, kierownik biblioteki głównej w szkole wyższej, zastępca dyrektora (wicedyrektor) biblioteki głównej w szkole wyższej, zastępca kierownika studium doskonalenia lekarzy, kierownik kursu lub studium specjalnego (dziennego, wieczorowego, zaocznego), kierownik studium zawodowego (dziennego, wieczorowego, zaocznego), kierownik katedry zespołowej, kierownik działu wydawniczego, kierownik kliniki, dyrektor ośrodka planowania i koordynacji badań naukowych w sekretariacie PAN, kierownik biblioteki PAN uznanej przez Prezydium PAN za placówkę naukową, zastępca dyrektora (wicedyrektor) biblioteki PAN uznanej przez Prezydium PAN za placówkę naukową, kierownik zakładu, działu, zespołu lub oddziału terenowego w instytucie PAN	700
4) sekretarz komisji Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego powołanej do rozpatrywania problemów naukowych, kierownik eksternatu, zastępca dyrektora instytutu w szkole wyższej, zastępca kierownika kursu lub studium specjalnego (dziennego, wieczorowego, zaocznego), zastępca kierownika studium zawodowego (dziennego,	

stanowisko

wieczorowego, zaocznego), kierownik katedry, kierownik pracowni (zakładu) nie wchodzącej w skład katedry, kierownik zakładu wchodzącego w skład katedry, zatrudniającego co najmniej 5 pracowników, kierownik biblioteki w wyższej szkole zawodowej, kierownik działu lub oddziału w bibliotece głównej szkoły wyższej, kierownik oddziału lub pracowni w wyższej szkole zawodowej, sekretarz komitetu naukowego PAN, sekretarz komisji PAN powołanej do rozpatrywania problemów naukowych, kierownik działu lub oddziału w bibliotece PAN uznanej przez Prezydium PAN za placówkę naukową, kierownik pracowni, sekcji, laboratorium w zakładzie, dziale, zespole lub oddziale terenowym instytutu PAN

miesięcznie złotych

500

2. Pracownikowi nie będącemu samodzielnym pracownikiem nauki, pełniącemu funkcje sekretarza komitetu naukowego PAN lub sekretarza komisji Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego — powołanych do rozpatrywania problemów naukowych — Sekretarz Naukowy PAN, a w stosunku do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego — Minister Szkolnictwa Wyższego, może w wyjątkowych przypadkach przyznać dodatek specjalny za kierownictwo w wysokości do 500 zł miesięcznie.

3. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, mogą pobierać tylko jeden specjalny dodatek z tytułu zajmowania stanowisk określonych w ust. 1, jednakże samodzielnym pracownikom nauki przysługuje dodatek specjalny z tytułu zajmowania stanowiska kierownika instytutu w szkole wyższej, katedry lub kliniki niezależnie od dodatku specjalnego pobieranego z tytułu zajmowania drugiego stanowiska. Kierownik katedry nie może pobierać dodatku za kierownictwo wchodzących w skład katedry zakładu kliniki lub pracowni.

4. Rektor lub sekretarz wydziału PAN może przyznać kierownikowi grupy problemowej, jeżeli nie pobiera on dodatku za kierownictwo z innego tytułu, dodatek za kierowanie tą grupą w wysokości przewidzianej dla kierownika pracowni.

§ 12. Lektorom i nauczycielom wymienionym w § 1 ust. 1 pkt 2 pełniącym określone niżej funkcje przysługuje dodatek specjalny za kierownictwo w następującej wysokości:

stanowisko	miesięcznie złotych
— kierownik studium języków obcych, kierownik studium wychowania fizycznego	540.—
— kierownik kursu specjalnego	360.—
— zastępca kierownika studium wychowania fizycznego, kierownik zespołu lektorów	240.—

§ 13. 1. Pracownik powołany na stanowisko wymienione w § 11 na czas określony traci prawo do dodatku specjalnego za kierownictwo z upływem okresu, na który został powołany, a w razie wcześniejszego odwołania z tego stanowiska zachowuje prawo do dodatku do końca okresu, na jaki został powołany, nie dłużej jednak niż przez 3 miesiące.

2. Pracownik powołany na stanowisko wymienione w § 11 lub 12 na czas nieokreślony w razie odwołania z tego stanowiska zachowuje prawo do dodatku specjalnego za kierownictwo przez okres 3 miesięcy.

3. Jeżeli pracownik powołany na stanowisko określone w § 11 lub 12 nie pełni obowiązków związanych z tym stanowiskiem przez okres przekraczający 3 miesiące, właściwa władza przełożona decyduje o dalszej wypłacie dodatku.

§ 14. 1. Samodzielnym pracownikiem nauki, starszym wykładowcom i wykładowcom przyznaje się dodatek za wysługę lat w wysokości 5% uposażenia zasadniczego za każde pełne pięciolecie służby łącznie na stanowiskach samodzielnych pracowników nauki, wykładowców, starszych wykładowców i zastępców profesora w szkole wyższej, wyższej szkole zawodowej i PAN.

2. Dodatek za wysługę lat nie może przekroczyć 15% uposażenia zasadniczego.

3. Dodatek za wysługę lat przysługuje tylko na jednym stanowisku etatowym w szkole wyższej lub w PAN albo w jej placówkach naukowych, stanowiącym główne miejsce zatrudnienia pracownika.

§ 15. 1. Pracownikom nauki i pracownikom dydaktycznym szkół wyższych, wyższych szkół zawodowych i PAN przysługuje wynagrodzenie za ponadwymiarowe zajęcia dydaktyczne.

2. Wynagrodzenie za ponadwymiarowe wykłady i ćwiczenia ustala się w następujących stawkach za jedną godzinę zajęć:

	Wykłady i seminaria dyplomowe	Ćwiczenia i inne seminaria
— samodzielnym pracownik nauki, starszy wykładowca, wykładowca	75 zł	60 zł
— adiunkt	75 zł	50 zł
— starszy asystent, lektor	—	50 zł
— asystent, nauczyciele przedmiotów, zawodów i umiejętności praktycznych, nauczyciele wychowania fizycznego, nauczyciele studium wojenskowego	—	40 zł

3. Stawka wynagrodzenia za jedną godzinę ponadwymiarowych zajęć lekcyjnych w wyższych szkołach zawodowych wynosi 65 zł.

4. Zajmującym jedno stanowisko etatowe — promotorom prac doktorskich — samodzielnym pracownikom nauki przysługuje dodatkowe wynagrodzenie w wysokości po 200 zł miesięcznie za

kierowanie pracą trzeciej i każdej następnej osoby, łącznie nie więcej niż za pięć osób. Samodzielnym pracownikom nauki zajmującym dodatkowe stanowisko wynagrodzenie to przysługuje za kierowanie pracą piątej i każdej następnej osoby, łącznie na obu stanowiskach za kierowanie pracą nie więcej niż trzech osób. Wynagrodzenie za kierowanie pracą doktorską poszczególnej osoby nie może być wypłacane dłużej niż przez okres trzech lat licząc od dnia otwarcia przewodu.

5. Starszy asystent otrzymuje wynagrodzenie za prowadzenie wykładu w godzinach ponadwymiarowych w wysokości 65 zł za jedną godzinę wykładu.

6. Określone w ust. 2 i 3 stawki wynagrodzenia stosuje się również przy wymiarze wynagrodzeń wypłacanych pracownikom nauki i pracownikom dydaktycznym, o których mowa w § 1 ust. 1, za wykonywanie zajęć zleconych w szkole wyższej, w której nie zajmują oni stanowisk etatowych.

7. Wysokość i zasady przyznawania pracownikom nauki i pracownikom dydaktycznym wynagrodzenia za inne, niż wymienione w ust. 2, 3, 4 i 5, zajęcia dydaktyczne oraz za nie wchodzące w skład obowiązków związanych ze stanowiskiem etatowym zajęcia naukowo-badawcze i naukowo-usługowe określi Minister Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z ministrami, którym podlegają szkoły wyższe, z Sekretarzem Naukowym PAN oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 16. 1. Za prace leczniczo-usługową w klinikach i zakładach szkół wyższych i PAN wykonywaną poza wymiarem zajęć dydaktycznych przez pracowników nauki, starszych wykładowców, wykładowców będących lekarzami, lekarzami dentykami, lekarzami weterynarii, farmaceutami, chemikami, fizykami oraz biologami — wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie według stawek przewidzianych w przepisach o uposażeniu pracowników zatrudnionych w społecznych zakładach służby zdrowia, nie więcej jednak niż za dwie godziny dziennie.

2. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje niezależnie od wynagrodzenia za pełnienie obowiązkowych dyżurów lekarskich.

§ 17. 1. Osoby nie zajmujące etatowych stanowisk naukowych i dydaktycznych w szkołach wyższych, w wyższych szkołach zawodowych i PAN, a prowadzące zajęcia dydaktyczne, na podstawie umowy zlecenia, otrzymują za godzinę zajęć:

za wykłady	75 zł
za ćwiczenia	60 zł
za zajęcia lekcyjne	65 zł.

2. Wysokość wynagrodzenia za inne zajęcia dydaktyczne prowadzone przez osoby wymienione w ust. 1 określi Minister Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Sekretarzem Naukowym PAN oraz ministrami, którym podlegają szkoły wyższe, i Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 18. 1. Stawki, o których mowa w § 15 ust. 2 i 5 oraz w § 17 ust. 1, mogą być w uzasadnionych przypadkach podwyższone do 35%.

2. Stawki, o których mowa w § 15 ust. 2 i 5, w § 17 ust. 1 i w § 18 ust. 1, mogą być podwyższone

do 100% dla prowadzących wykłady, ćwiczenia i seminaria w językach obcych na studiach dla cudzoziemców.

3. Przypadki, o których mowa w ust. 1 i 2, określi właściwy minister lub Sekretarz Naukowy PAN.

§ 19. 1. Tworzy się fundusz nagród w wysokości 3% funduszu płac pracowników nauki z przeznaczeniem na nagrody dla tych pracowników za konkretne osiągnięcia w pracy naukowo-badawczej.

2. Dla pracowników, o których mowa w ust. 1, oraz dla pracowników dydaktycznych tworzy się dodatkowo fundusz nagród w wysokości 0,7% ich funduszu płac z przeznaczeniem na nagrody za osiągnięcia w pracy organizacyjnej i dydaktycznej.

3. Niezależnie od nagród, o których mowa w ust. 1 i 2, pracownicy nauki mogą otrzymywać na podstawie odrębnych przepisów nagrody za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzenie do gospodarki narodowej osiągnięć nauki i techniki.

Rozdział III.

Bibliotekarze dyplomowani, dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej oraz pracownicy służby bibliotecznej.

§ 20. 1. Stawki uposażenia zasadniczego bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej ustala się, jak następuje:

	miesięcznie złoty
starszy kustosz dyplomowany, starszy dokumentalista dyplomowany	2.500
kustosz dyplomowany, dokumentalista dyplomowany	2.300
adiunkt biblioteczny, adiunkt dokumentacji naukowej	2.030
asystent biblioteczny, asystent dokumentacji naukowej	1.500—1.680

2. Do pracowników, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis § 7.

§ 21. Ustala się dla pracowników służby bibliotecznej szkół wyższych i Polskiej Akademii Nauk tabelę stanowisk, kwalifikacji i stawek uposażenia zasadniczego stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 22. 1. Ustala się dodatek do uposażenia za posiadane stopnie naukowe w wysokości:

- 1) 300 zł — dla dyplomowanych bibliotekarzy, dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej i pracowników służby bibliotecznej, posiadających stopień naukowy doktora w rozumieniu art. 77 ust. 1 i art. 144 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336),
- 2) 600 zł — dla dyplomowanych bibliotekarzy oraz dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej posiadających stopień naukowy docenta w rozumieniu art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336).

2. Przepisy § 10 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio do dodatków określonych w ust. 1.

§ 23. 1. Starszym kustoszom dyplomowanym oraz kustoszom dyplomowanym powołanym na określone niżej stanowiska w szkole wyższej, PAN i jej placówkach naukowych — przyznaje się dodatek specjalny za kierownictwo w następującej wysokości:

	miesięcznie złotych
1) dyrektor biblioteki	1.000
2) kierownik biblioteki, zastępca dyrektora (wicedyrektor)	700
3) kierownik działu lub oddziału biblioteki, kierownik biblioteki wydziałowej (studium doskonalenia lekarzy) i instytutowej w szkole wyższej i w PAN	500

2. Przepisy § 11 ust. 3 i § 13 stosuje się odpowiednio do dodatków określonych w ust. 1.

§ 24. 1. Adiunktom bibliotecznym, asystentom bibliotecznym oraz pracownikom służby bibliotecznej — pełniącym w bibliotece głównej szkoły wyższej, bibliotece PAN uznanej przez Prezydium PAN za placówkę naukową lub bibliotece instytutu PAN funkcje kierownika zakładu, działu, oddziału, filii, pracowni, sekcji lub laboratorium, zatrudniających co najmniej 3 pracowników, oraz funkcje kierownika biblioteki wydziałowej — przysługuje dodatek specjalny za kierownictwo w wysokości 15% uposażenia zasadniczego.

2. Przepisy § 11 ust. 3 i § 13 stosuje się odpowiednio do dodatku określonego w ust. 1.

§ 25. 1. Dyplomowani bibliotekarze i dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej, o których mowa w § 20, zatrudnieni na pełnym etacie wyłącznie w jednym miejscu pracy — otrzymują dodatek specjalny do uposażenia zasadniczego w następującej wysokości:

	miesięcznie złotych
starszy kustosz dyplomowany,	
starszy dokumentalista dyplomowany	900—1.500
kustosz dyplomowany,	
dokumentalista dyplomowany	800—1.300
adiunkt biblioteczny,	
adiunkt dokumentacji naukowej	700—1.250
asystent biblioteczny,	
asystent dokumentacji naukowej po pierwszym roku pracy	400— 500

2. Dodatek specjalny przysługuje pracownikowi w wysokości najniższej stawki przewidzianej w ust. 1 dla danego stanowiska.

3. Dodatek specjalny w wysokości wyższej od określonej w ust. 2 może być przyznany w granicach ustalonych w ust. 1 przez rektora szkoły wyższej, a pracownikom zatrudnionym w bibliotekach PAN uznanych przez Prezydium PAN za placówki naukowe — przez Sekretarza Naukowego PAN.

4. Do dodatku specjalnego, o którym mowa w ust. 1—3, stosuje się odpowiednio przepisy § 5 ust. 4 i §§ 6 i 9.

§ 26. 1. Pracownikom służby bibliotecznej określonym w § 21 może być przyznany dodatek specjalny w wysokości od 10 do 30% uposażenia zasadniczego.

2. Dodatek specjalny przyznaje rektor szkoły wyższej (sekretarz wydziału PAN) w ramach zatwierdzonych na ten cel kredytów.

§ 27. 1. Pracownikom, o których mowa w rozdziale III, przyznaje się dodatek za wysługę lat w wysokości 5% uposażenia zasadniczego, dyplomowanym bibliotekarzom i pracownikom służby bibliotecznej za każde pełne pięcioletnie służby bibliotecznej pełnionej w bibliotekach, a pracownikom dokumentacji naukowej za każde pełne pięcioletnie pracy w zakresie dokumentacji naukowej w placówkach naukowych.

2. Dodatek za wysługę lat nie może przekraczać 15% uposażenia zasadniczego.

§ 28. Tworzy się fundusz nagród w wysokości 2% funduszu płac pracowników, o których mowa w rozdziale III, z przeznaczeniem na nagrody dla tych pracowników.

§ 29. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac mogą rozciągnąć przepisy rozdziału III na pracowników zatrudnionych w Bibliotece Narodowej, w Bibliotece Śląskiej, w Głównej Bibliotece Lekarskiej, w Bibliotece Głównego Urzędu Statystycznego, w Centralnej Bibliotece Rolniczej, w Bibliotece Głównej Biblioteki Publicznej m. st. Warszawy oraz w Bibliotece Głównej Biblioteki Publicznej im. L. Waryńskiego w Łodzi.

Rozdział IV.

Pracownicy techniczno-badawczy, naukowo-techniczni oraz robotnicy.

§ 30. 1. Stawki uposażenia zasadniczego dla pracowników techniczno-badawczych ustala się, jak następuje:

— starszy pracownik techniczno-badawczy	2.300
— pracownik techniczno-badawczy	2.100

2. Do pracowników, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie przepisy rozporządzenia w części dotyczącej starszych wykładowców i wykładowców odpowiednio dla:

- starszego pracownika techniczno-badawczego jak dla starszego wykładowcy,
- pracownika techniczno-badawczego jak dla wykładowcy.

§ 31. Ustala się:

- 1) tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażenia zasadniczego dla pracowników naukowo-technicznych zatrudnionych w szkołach wyższych, w PAN i jej placówkach naukowych, stanowiącą załącznik nr 2 do rozporządzenia, oraz
- 2) tabelę stawek godzinowych dla robotników zatrudnionych w szkołach wyższych, w PAN i jej placówkach naukowych, stanowiącą załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 32. Pracownicy naukowo-techniczni, zatrudnieni w szkołach wyższych, w PAN i jej placówkach naukowych, zajmujący stanowiska starszego inżyniera, starszego konstruktora, starszego asystenta technicznego, inżyniera bądź konstruktora i kierujący pracą zespołu pracowników naukowo-technicznych w katedrach, działach, pracowniach,

laboratoriach, instytutach uczelnianych i innych, otrzymują dodatek za kierownictwo w wysokości 10% przysługującego im uposażenia zasadniczego.

§ 33. Dla pracowników naukowo-technicznych określonych w § 31 pkt 1 tworzy się fundusz premiiowy w wysokości do 10% ich uposażenia zasadniczego. Pracownicy, którzy wykazali się szczególnymi osiągnięciami w pracy, mogą otrzymywać premię w wysokości do 20% ich uposażenia zasadniczego.

§ 34. Za dyżury niezbędne ze względu na ciągłość procesu badawczego, a trwające nieprzerwanie co najmniej 2 godziny dziennie poza czasem normalnej pracy, pracownicy naukowo-techniczni otrzymują wynagrodzenie dodatkowe w wysokości 1/175 części otrzymywanego miesięcznego uposażenia zasadniczego za każdą godzinę dyżuru.

§ 35. 1. Robotnicy, o których mowa w § 31 pkt 2, wykonujący roboty osobiście, a ponadto organizujący i kierujący pracą brygady składającej się co najmniej z 3 osób, otrzymują dodatek w wysokości do 20% stawki godzinowej.

2. Za wykonanie robót dobrej jakości i w wyznaczonym terminie robotnicy wykwalifikowani mogą otrzymywać premię w wysokości do 30% uposażenia zasadniczego; ograniczenie wysokości premii nie dotyczy dmuchaczy szkła laboratoryjnego i mechaników precyzyjnych.

3. O przyznaniu premii, o której mowa w ust. 2, i ustaleniu jej wysokości miesięcznej decyduje rektor (sekretarz wydziału PAN) w oparciu o regulamin premiowania zatwierdzony przez właściwego ministra (Sekretarza Naukowego PAN) w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

4. Przepisy ust. 1—3 nie mają zastosowania do robotników remontowych i transportowych, o których mowa w § 40.

§ 36. Za normalną pracę w nocy (tj. od godziny 22 do 6) przysługuje robotnikom, o których mowa w § 31 pkt 2, dodatek nocny wynoszący za każdą przepracowaną godzinę 10% stawki godzinowej osobistego zaszeregowania.

§ 37. Tworzy się fundusz nagród w wysokości 2% funduszu płac pracowników, o których mowa w §§ 30 i 31, z przeznaczeniem na nagrody dla tych pracowników.

Rozdział V.

Pracownicy administracyjno-biurowi, pracownicy gospodarczy i obsługi oraz robotnicy remontowi i transportowi.

§ 38. 1. Ustala się dla pracowników administracyjno-biurowych oraz pracowników gospodarczych i obsługi szkół wyższych i placówek naukowych PAN tabelę stanowisk, kwalifikacji i stawek uposażenia stanowiącą załącznik nr 4 do rozporządzenia.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się również do pracowników administracyjnych, pracowników gospodarczych i obsługi zatrudnionych w zespołach katedr klinicznych zorganizowanych w akademiach medycznych w formie szpitali klinicznych oraz w Głównej Bibliotece Lekarskiej.

§ 39. Pracownikom administracyjno-biurowym pobierającym uposażenie w wysokości ustalonej w załączniku nr 4 do rozporządzenia nie przysługują dodatki funkcyjne i służbowe oraz dodatki uzasadnione specjalnymi kwalifikacjami.

§ 40. 1. Robotnicy remontowi i transportowi otrzymują wynagrodzenie określone w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

2. Robotnik wykonujący roboty osobiście, a ponadto organizujący i kierujący pracą brygady remontowej lub transportowej składającej się co najmniej z 3 osób otrzymuje dodatek w wysokości do 15% stawki godzinowej.

3. Za wykonanie prac w terminie i dobrej jakości robotnicy określani w ust. 1 mogą otrzymać premię w wysokości do 25% stawki podstawowej.

4. O wysokości indywidualnej miesięcznej premii decyduje rektor szkoły wyższej lub dyrektor (kierownik) placówki naukowej PAN.

§ 41. 1. Portierom i starszym portierom oraz strażnikom i starszym strażnikom przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości:

- 1) za każdą godzinę ponad 8 godzin na dobę bądź ponad 6 godzin w sobotę do pełnych 12 godzin na dobę (ponad 46 godzin tygodniowo do 72 godzin tygodniowo) — 110% zasadniczej stawki godzinowej,
- 2) za następne godziny nadliczbowe oraz godziny nadliczbowe przypadające w święto i w nocy — 200% zasadniczej stawki godzinowej.

2. Pracownikom, o których mowa w ust. 1, przysługuje w tygodniu 1 dzień (pełne 24 godziny) wolny od pracy, z tym że co trzeci tydzień dzień wolny od pracy powinien przypadać w niedzielę.

§ 42. W celu ustalenia podstawowej stawki godzinowej za pracę w godzinach nadliczbowych pracowników gospodarczych i obsługi, portierów i starszych portierów oraz strażników i starszych strażników — dzieli się otrzymane przez tych pracowników miesięczne wynagrodzenie przez 200.

§ 43. Tworzy się fundusz nagród w wysokości 2% funduszu płac pracowników administracyjno-biurowych oraz pracowników gospodarczych i obsługi z przeznaczeniem na nagrody dla tych pracowników.

§ 44. 1. Do pracowników obsługi kotłowni centralnego ogrzewania (palaczy i ich pomocników, rzemieślników i robotników) oraz do robotników zatrudnionych w ogrodach botanicznych szkół wyższych — stosuje się zasady płac, premie, wszelkie dodatki (np. za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia i uciążliwych, dla brygadzystów) oraz zasady korzystania z odzieży roboczej i ochronnej obowiązujące dla tej kategorii pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej.

2. Do dozorców domów i sprzątaczy ulic (w budynkach szkół wyższych i PAN, w gmachach szkolnych i budynkach mieszkalnych) stosuje się przepisy układu zbiorowego pracy dla tej kategorii pracowników zatrudnionych w gospodarce komunalnej.

Rozdział VI.

Przepisy wspólne, przejściowe i końcowe.

§ 45. 1. Pracownikom, o których mowa w § 1, przysługują dodatki za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych w wysokości do 30% uposażenia zasadniczego zależnie od stopnia szkodliwości i czasu przebywania w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Dodatek ten przy pełnym wymiarze czasu pracy nie może wynosić mniej niż:

- 150 zł przy pierwszym stopniu szkodliwości,
- 250 zł „ drugim
- 350 zł „ trzecim

2. Pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy przysługują dodatki za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych w wysokości zależnej od czasu pracy.

3. Szczegółowy wykaz prac, których wykonywanie stanowi podstawę do przyznania dodatku określonego w ust. 1, wysokość tego dodatku w zależności od stopnia szkodliwości, minimum czasu pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych oraz zasady wypłacania dodatku ustala ministrowie, którym podlegają szkoły wyższe, lub Sekretarz Naukowy PAN w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

4. Do czasu wydania przepisów, o których mowa w ust. 3, dodatki za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych wypłaca się w dotychczasowej wysokości kwotowej i na dotychczasowych zasadach.

§ 46. Robotnikom, o których mowa w § 31 pkt 2, oraz pracownikom wymienionym w części B załącznika nr 4 do rozporządzenia przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych na zasadach określonych w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

§ 47. Do czasu pracy pracowników zajmujących stanowiska wymienione w tabelach stanowisk, kwalifikacji i uposażenia stanowiących załączniki nr 1 i 2 do rozporządzenia stosuje się przepisy dotyczące czasu pracy pracowników zatrudnionych w urzędach i instytucjach państwowych.

§ 48. Pracownicy zatrudnieni przy pracach wydawniczych w szkołach wyższych, w PAN i jej placówkach naukowych otrzymują wynagrodzenie w wysokości i na zasadach obowiązujących dla tej kategorii pracowników w państwowych przedsiębiorstwach wydawniczych.

§ 49. Zasady i tryb zaliczania innych okresów niż wymienione w §§ 14 i 27 do okresu pracy wymaganego do nabycia uprawnień do dodatku za wysługę lat określi Minister Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Sekretarzem Naukowym PAN, ministrami, którym podlegają szkoły wyższe, Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Centralną Radą Związków Zawodowych.

§ 50. Zasady i tryb przyznawania nagród, o których mowa w § 19, 28, 37 i 43, ustala mini-

strowie, którym podlegają szkoły wyższe, lub Sekretarz Naukowy PAN w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

§ 51. Pracownikom, o których mowa w § 1 i § 61, zatrudnionym na pełnym etacie przysługuje prawo do ulgowych przejazdów kolejowych na zasadach określonych dla pracowników państwowych.

§ 52. Dodatki wypłacane na podstawie §§ 5, 8, 11, 12, 14, 23, 24, 25, 26 i 27 nie podlegają podatkowi od wynagrodzeń.

§ 53. Pracownicy, o których mowa w rozdziale III, IV i V, mogą być awansowani w obrębie danego stanowiska nie częściej niż raz w roku.

§ 54. Sekretarz komitetu naukowego PAN lub komisji PAN powołanej do rozpatrywania problemów naukowych nie będący pracownikiem PAN może otrzymać w szczególnie uzasadnionych przypadkach z tytułu sprawowanej funkcji w Komitecie lub komisji wynagrodzenie miesięczne w wysokości od 500 do 1000 zł. Wynagrodzenie przyznaje i wysokość jego określa Sekretarz Naukowy PAN.

§ 55. Ilekroć rozporządzenie ustala właściwość sekretarza wydziału PAN, w stosunku do pracowników jednostek organizacyjnych nie należących do wydziałów właściwy jest Sekretarz Naukowy PAN.

§ 56. Utrzymuje się dodatek w wysokości 600 zł miesięcznie dla profesorów nadzwyczajnych i docentów, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia pobierali dodatek z tytułu posiadania stopnia doktora nauk nadanego na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1956 r. Nr 45, poz. 205).

§ 57. Maszynistki zatrudnione w halach maszyn otrzymują premie na zasadach dotychczasowych.

§ 58. Członkowie Korpusu Technicznego Pożarnictwa zatrudnieni w szkołach wyższych, PAN i jej placówkach naukowych pobierają uposażenie według zasad określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 marca 1959 r. w sprawie uposażenia członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa (Dz. U. Nr 18, poz. 112).

§ 59. Do czasu wydania przepisów wykonawczych, o których mowa w § 15 ust. 7, wynagrodzenie za zajęcia przewidziane w tym przepisie wypłaca się na zasadach dotychczasowych.

§ 60. W zakresie umundurowania starszych pedli i pedli, starszych woźnych i woźnych, starszych portierów i portierów, pracowników straży, szatniarzy i dźwigowych zachowują moc dotychczasowe przepisy.

§ 61. Zastępcy profesora zatrudnieni w wyższych szkołach artystycznych i w wyższych szkołach zawodowych do czasu pozostawania na tych stanowiskach otrzymują uposażenie na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu dla wykładowców.

§ 62. 1. Utrzymuje się w mocy indywidualne zwolnienia od wymagań kwalifikacyjnych udzielone pracownikom służby bibliotecznej, pracowni-

kom naukowo-technicznym i pracownikom administracyjno-biurowym na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

2. Organ właściwy do mianowania lub do zawarcia umowy może zwolnić pracowników służby bibliotecznej, pracowników naukowo-technicznych i pracowników administracyjno-biurowych zatrudnionych w dniu wejścia w życie rozporządzenia w szkole wyższej lub placówce naukowej PAN od wymagań kwalifikacyjnych przewidzianych dla danego stanowiska, jeżeli pracownicy ci dotychczas wykonywali prace odpowiadające temu stanowisku oraz wyróżnili się zdolnościami i wynikami w pracy.

3. Zwolnienie od wymagań kwalifikacyjnych, o których mowa w ust. 2, może być udzielone całkowicie w zakresie wykształcenia, a częściowo w zakresie wymaganej ilości lat praktyki zawodowej, z tym że pracownik może być zobowiązany do uzupełnienia wykształcenia w określonym terminie.

4. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, zachowują swą moc w przypadku przejścia pracownika do pracy w innej szkole wyższej lub placówce naukowej PAN na podstawie porozumienia dotychczasowego i nowego pracodawcy.

§ 63. Utrzymuje się w mocy indywidualne szczególnie uprawnienia przyznane pracownikom objętym rozporządzeniem przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

§ 64. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych na wniosek właściwego ministra lub Sekretarza Naukowego PAN może w stosunku do niektórych instytutów szkół wyższych i PAN wyrazić zgodę na zastosowanie zasad wynagradzania określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226) w odniesieniu do całego instytutu lub niektórych grup pracowników instytutu.

§ 65. W zakresie unormowanym rozporządzeniem tracą moc wszelkie przepisy dotychczasowe, a w szczególności:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. Nr 14, poz. 92 z późniejszymi zmianami),
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych (Dz. U. Nr 14, poz. 94 z późniejszymi zmianami),
- 3) uchwała nr 100 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1953 r. w sprawie przyznania niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby (Monitor Polski Nr A-10, poz. 139 z późniejszymi zmianami),
- 4) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 września 1956 r. w sprawie uposażenia pra-

owników naukowych i dydaktycznych zatrudnionych w szkołach wyższych oraz w Polskiej Akademii Nauk i jej placówkach naukowych (Dz. U. Nr 41, poz. 192 z późniejszymi zmianami),

- 5) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i uposażeń pracowników służby bibliotecznej, zatrudnionych w bibliotekach szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk oraz w niektórych innych bibliotekach (Dz. U. Nr 20, poz. 99 z późniejszymi zmianami),
- 6) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 września 1956 r. w sprawie uposażenia pomocniczego personelu technicznego i robotników zatrudnionych w szkołach wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówkach naukowych (Dz. U. Nr 41, poz. 194),
- 7) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 września 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników administracji szkół wyższych (Dz. U. Nr 41, poz. 193),
- 8) uchwała nr 591 Rady Ministrów z dnia 22 września 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników obsługi oraz robotników remontowych, zatrudnionych w szkołach wyższych (Monitor Polski Nr 83, poz. 976),
- 9) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 15 listopada 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania dozorców, portierów i strażników zatrudnionych w szkołach wyższych (Monitor Polski Nr 103, poz. 1192),
- 10) uchwała nr 592 Rady Ministrów z dnia 22 września 1956 r. w sprawie dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i nagród przyznawanych pracownikom administracji szkół wyższych, pracownikom obsługi i robotnikom remontowym oraz dozorcóm, portierom i strażnikom, zatrudnionym w szkołach wyższych (Monitor Polski Nr 83, poz. 977),
- 11) uchwała nr 590 Prezydium Rządu z dnia 22 września 1956 r. w sprawie nagród dla pomocniczego personelu technicznego oraz robotników zatrudnionych w szkołach wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówkach naukowych,
- 12) uchwała nr 149 Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1957 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla niektórych pracowników administracji Polskiej Akademii Nauk i jej placówek podległych.

§ 66. Pracownicy nauki zajmujący w dniu wejścia w życie rozporządzenia więcej niż jeden etat otrzymują uposażenie według zasad dotychczasowych do czasu rozwiązania dodatkowego stosunku pracy lub też do czasu uzyskania zezwolenia na dodatkowe zajęcie, wydanego po wejściu w życie rozporządzenia.

§ 67. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Szkolnictwa Wyższego, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac i innym zainteresowanym ministrom.

§ 68. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 roku (poz. 225).

Załącznik nr 1.

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I STAWEK UPOSAŻENIA ZASADNICZEGO PRACOWNIKÓW SŁUŻBY BIBLIOTECZNEJ SZKÓŁ WYŻSZYCH I PAN

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Uposażenie miesięczne w złotych
		wykształcenia	lat praktyki bibliotecznej	
1	Dyrektor			2800—3300
2	Wicedyrektor, kierownik biblioteki			2300—2800
3	Kustosz	wyższe	8	1800—2300
4	Starszy bibliotekarz	wyższe	6	1500—1800
5	Bibliotekarz	wyższe	2	
		liceum bibliotekarskie	3	
6	Młodszy bibliotekarz	szkoła średnia	5	1200—1500
		wyższe liceum bibliotekarskie	—	
7	Pomocnik bibliotekarza	szkoła średnia	3	1000—1200
8	Starszy magazynier biblioteczny	szkoła średnia	—	850—1000
		szkoła podstawowa	2	
9	Magazynier biblioteczny	szkoła podstawowa	5	1100—1400
10	Pomocnik magazyniera bibliotecznego	szkoła podstawowa	—	850—1100
11	Starszy technik	szkoła podstawowa	—	800
12	Technik	średnia szkoła techniczna	4	1100—1300
13	Starszy laborant	średnia szkoła techniczna	—	900—1100
14	Laborant	szkoła zawodowa	4	900—1100
		szkoła zawodowa	—	800—950

Załącznik nr 2.

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I UPOSAŻENIA PRACOWNIKÓW NAUKOWO-TECHNICZNYCH SZKÓŁ WYŻSZYCH, PAN I JEJ PLACÓWEK NAUKOWYCH

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Uposażenie miesięczne w złotych
		wykształcenia	lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
1	Starszy inżynier, starszy konstruktor	wyższe odpowiadające wykonywanej specjalności	8	2600—3500
2	Starszy asystent naukowo-techniczny, inżynier, konstruktor	" "	5	2200—3000
3	Starszy majster	średnie techniczne odpowiadające wykonywanej specjalności	7	1900—2700
4	Inżynier	wyższe odpowiadające wykonywanej specjalności	2	
	asystent naukowo-techniczny, prowadzący ćwiczenia	" "	4	
	demonstrator, instruktor	" "	3	
	majster	średnie	5	1700—2500
5	Inżynier-stażysta	wyższe	—	1200—1600
6	Starszy technik	średnie techniczne odpowiadające wykonywanej specjalności reprezentowanej przez zakład naukowy	6	1600—2400
7	Technik	" "	4	1300—2200
8	Technik	średnie	2	1150—1800
9	Technik-stażysta	"	—	1000—1150
10	Starszy laborant	średnie techniczne	3	1200—1800
11	Laborant	zasadnicza szkoła zawodowa	3	1000—1500
12	Maszynistka w przygotowalni offsetowej	średnie	2	1100—1400
13	Pomoc techniczna i laboratoryjna	podstawowe	—	800—1300

Załącznik nr 3.

TABELA STAWEK GODZINOWYCH DLA ROBOTNIKÓW ZATRUDNIONYCH W SZKOŁACH WYŻSZYCH, W PAN I JEJ PLACÓWKACH NAUKOWYCH

Grupa	Wymagane kwalifikacje	Stawka za 1 godzinę w złotych
I	Robotnik remontowy lub transportowy	3,60— 4,10
II	Robotnik posiadający umiejętności fachowe w zakresie potrzebnym do wykonywania robót o charakterze pomocniczym	4,10— 5,00
III	Robotnik posiadający umiejętności fachowe w zakresie wymaganym do wykonywania robót pod nadzorem lub samodzielnie,	
IV	Robotnik kwalifikowany, wykonujący pod nadzorem skomplikowane i trudne roboty remontowe lub ciężkie i trudne roboty transportowe,	5,00— 7,00
	Robotnik posiadający tytuł robotnika wykwalifikowanego w zawodzie, w którego zakresie wykonuje samodzielnie roboty,	
	Robotnik wykwalifikowany wykonujący samodzielnie skomplikowane i trudne roboty remontowe	7,00— 9,00
V	Robotnik posiadający tytuł mistrza w zawodzie, w którego zakresie wykonuje samodzielnie trudne i precyzyjne roboty	9,00—12,00

Załącznik nr 4.

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I STAWEK UPOSAŻENIA PRACOWNIKÓW ADMINISTRACYJNO-BIUROWYCH ORAZ PRACOWNIKÓW GOSPODARCZYCH I OBSŁUGI SZKÓŁ WYŻSZYCH I PLACÓWEK NAUKOWYCH PAN

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Uposażenie miesięczne w złotych
		wykształcenia	lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
A. Pracownicy administracyjno-biurowi				
1	Dyrektor administracyjny, dyrektor szpitala klinicznego	wyższe	4	2800—4000
2	Zastępca dyrektora administracyjnego, zastępca dyrektora szpitala klinicznego, zastępca dyrektora instytutu do spraw administracyjnych, zastępca kierownika studium doskonalenia lekarzy do spraw administracyjnych, zastępca kierownika placówki naukowej PAN,	wyższe	4	
	kierownik zarządu administracyjnego placówek PAN	średnie	8	
	kwesor, główny księgowy zarządu administracyjnego instytutu lub placówki na prawach instytutu PAN	wyższe	5	
	kierownik działu technicznego	średnie	8	
3	Główny mechanik, główny energetyk, główny inżynier do spraw aparatury naukowej, główny inżynier do spraw gospodarki cieplnej	wyższe	5	2400—3600
4	Kierownik samodzielnej sekcji technicznej	wyższe	4	2200—3400
	kierownik działu,	wyższe	4	
	zastępca kierownika działu technicznego,	wyższe	4	
	główny księgowy	średnie	8	2000—3200
5	Inżynier, inspektor bhp, radca prawny, sekretarz rektora	wyższe	3	
	Kierownik dziekanatu, zastępca kierownika działu,	wyższe	3	
	kierownik samodzielnej sekcji	średnie	6	1700—2900
6	Księgowy rewident, kierownik centralnego magazynu laboratoryjnego, kierownik sekcji w dziale, kierownik domu studenckiego, kierownik sekretariatu studium specjalnego (zawodowego) lub oddziału,	wyższe	3	
	starszy inspektor, starszy radca, administrator	średnie	6	1500—2600
7	Starszy referent prawny, starszy referent bhp, starszy ekonomista, starszy planista, starszy statystyk medycyny, kierownik świetlicy, kierownik klubu, kierownik sekretariatu kursu	wyższe	2	
		średnie	5	1250—2300

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Uposażenie miesięczne w złotych
		wykształcenia	lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
8	Starszy księgowy, kierownik zespołu magazynów, ekonomista, planista, kwatermistrz, kierownik archiwum, kierownik stołówki, radca, inspektor	wyższe średnie	1 4	1100—2050
9	Kierownik pralni mechanicznej kierownik kuchni	średnie zasadnicza szkoła zawodowa szkoła podstawowa	4 6 8	1250—2050
10	Starszy referent, starszy technik, księgowy, kierownik magazynu, statystyk medyczny, kalkulator, żywnościowy, kierownik kancelarii,	średnie podstawowe	2 5	950—1800
11	Referent, technik, starszy magazynier, intendent, kontysta	średnie podstawowe	2 4	850—1400
12	Kierownik pralni, kierownik szwalni	zasadnicza szkoła zawodowa szkoła podstawowa	4 6	1100—1400
13	Kierownik straży	zasadnicza szkoła zawodowa szkoła podstawowa	3 5	950—1250
14	Magazynier, kierownik centrali telefonicznej, kierownik hali maszyn, archiwista, kancelista, maszynistka wykwalifikowana	średnie podstawowe (z umiejętnością pisania na maszynie z szybkością co najmniej 220 uderzeń na minutę)	1 2	800—1300
15	Telefonista, maszynistka	średnie podstawowe średnie podstawowe (z umiejętnością pisania na maszynie z szybkością co najmniej 180 uderzeń na minutę)	1 2 1 2	800—1100
B. Pracownicy gospodarczy i obsługi				
1	Starszy kucharz			1200—1600
2	Kucharz			1100—1400
3	Starszy pedel, rzemieślnik wykwalifikowany			950—1250
4	Pracj pralni mechanicznej			900—1100
5	Pedel, ogrodnik, starszy portier, starszy strażnik, starszy kelner, powielaczowy, szatniarz, starsza praczka, starsza szwaczka, kelnerka, starszy woźny			850—950
6	Praczką, szwaczka, prasowaczka, fasowaczka			750—850
7	Woźny, dźwigowy, portier, strażnik			750
8	Goniec, pokojowa, pomoc kuchenna, sprzątaczką			700

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych.*(Dziennik Ustaw z dnia 28 września 1961 r. Nr 43, poz. 226)*

Na podstawie art. 19, 26 i 29 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) oraz art. 15 i 39 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr. 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

Rozdział I**Przepisy ogólne.**

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa:

- 1) o ustawie bez bliższego określenia — oznacza to ustawę z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60),
- 2) o „stopniu naukowym“ oraz „tytule naukowym“ — oznacza to stopnie i tytuły naukowe określone w art. 77, 94, 144 ust. 2 i 3 i art. 146 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) oraz w art. 30 i 31 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60).

§ 2. 1. Przepisy rozporządzenia mają zastosowanie do pracowników instytutów naukowo-badawczych tworzonych na podstawie ustawy, zwanych dalej „instytutami“.

2. Właściwy minister w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może zastosować przepisy rozporządzenia do instytucji o charakterze naukowo-badawczym tworzonych na podstawie odrębnych przepisów.

Rozdział II**Pracownicy naukowci.**

§ 3. Pracownikami naukowymi w rozumieniu przepisów rozporządzenia są osoby powołane na stanowiska samodzielnych pracowników nauki, samodzielnych pracowników naukowo-badawczych i pomocniczych pracowników naukowo-badawczych na zasadach i w trybie określonych ustawą.

§ 4. 1. Samodzielni pracownicy nauki i samodzielni pracownicy naukowo-badawczy otrzymują miesięczne uposażenie zasadnicze w wysokości od 3.200 do 4.500 zł.

2. Wysokość uposażenia pracowników, o których mowa w ust. 1, ustala właściwy minister na wniosek dyrektora instytutu. Przy ustalaniu wysokości uposażenia należy brać pod uwagę indywidualne kwalifikacje pracownika, dotychczasowy dorobek naukowy i badawczy oraz posiadany tytuł naukowy.

§ 5. 1. Samodzielni pracownicy nauki i samodzielni pracownicy naukowo-badawczy otrzymują dodatek za wysługę lat w wysokości 5% uposażenia zasadniczego za każde 5 lat pracy na stano-

wisku samodzielnego pracownika nauki lub samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, z tym że dodatek ten nie może być wyższy niż 15% uposażenia zasadniczego.

2. Szczegółowe zasady zaliczania lat pracy do okresu pracy wymaganego do nabycia uprawnień do dodatku za wysługę lat określi Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych.

3. Dodatek za wysługę lat przysługuje tylko na jednym stanowisku etatowym w instytucie stanowiącym główne miejsce zatrudnienia pracownika.

§ 6. 1. Pracownik naukowy zatrudniony za zezwoleniem wydanym we właściwym trybie na drugim stanowisku w instytucie jako dodatkowym miejscu pracy otrzymuje wynagrodzenie zryczałtowane w wysokości nie przekraczającej 100% uposażenia zasadniczego odpowiadającego jego stanowisku w dodatkowym miejscu pracy. Wysokość tego wynagrodzenia ustala właściwy minister w zależności od rozmiaru i rodzaju obowiązków pracownika.

2. Osoby pełniące funkcje w administracji państwowej otrzymują, poza uposażeniem przysługującym na zajmowanym stanowisku w administracji państwowej, z tytułu pracy w instytucie wynagrodzenie zryczałtowane w wysokości nie przekraczającej 100% uposażenia zasadniczego odpowiadającego zajmowanemu stanowisku w instytucie.

3. Za wykonywanie:

- pracy naukowo-badawczej lub naukowo-usługowej w gospodarstwie pomocniczym i pracy opłacanej ze środków specjalnych instytutu — na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło,
 - pracy leczniczo-usługowej w klinikach instytutu w wymiarze nie większym niż 2 godziny dziennie oraz obowiązkowych dyżurów lekarskich,
 - pracy w kolegiach redakcyjnych,
 - ekspertyz sądowych i badań histopatologicznych,
 - pracy na podstawie umów wydawniczych i umów o dzieło,
- pracownicy naukowci pobierają wynagrodzenie według zasad ogólnie obowiązujących przy wynagradzaniu tych prac, z tym że suma wynagrodzeń za pracę w gospodarstwie pomocniczym lub za pracę opłacaną ze środków specjalnych instytutu nie może przekroczyć 60% uposażenia zasadniczego pracownika w stosunku rocznym; ograniczenie to nie dotyczy ekspertyz sądowych i badań histopatologicznych.

4. Zasady wynagradzania pracy w gospodarstwach pomocniczych i pracy opłacanej ze środków specjalnych określają właściwi ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 7. 1. Pomocniczy pracownicy naukowo-badawczy otrzymują miesięczne uposażenie zasadnicze w wysokości:

adiunkt naukowo-badawczy	2.600—3.200 zł
starszy asystent naukowo-badawczy	2.100—2.600 zł
asystent naukowo-badawczy po pierwszym roku pracy zawodowej	1.500—2.100 zł

2. Asystent naukowo-badawczy w pierwszym roku pracy zawodowej otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.500 zł miesięcznie.

3. Zaszeregowania pomocniczego pracownika naukowo-badawczego do stawki płac określonej w ust. 1 dokonuje dyrektor instytutu biorąc pod uwagę indywidualne kwalifikacje i dotychczasowy dorobek naukowo-badawczy pracownika.

§ 8. 1. Uposażenie wymienione w §§ 4 i 7 przysługuje pracownikom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

2. Pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy przysługuje uposażenie zasadnicze w wysokości zależnej od wymiaru czasu pracy, obliczone od stawki określonej w § 4 lub § 7.

§ 9. 1. Pracownicy naukowcy otrzymują miesięczny dodatek za posiadanie stopnia naukowego w wysokości:

- 1) posiadający stopień doktora — 300 zł,
- 2) posiadający stopień docenta — 600 zł.

2. Dodatek określony w ust. 1 przysługuje od dnia pierwszego najbliższego miesiąca po podjęciu uchwały o nadaniu stopnia, z tym że wypłata następuje po zatwierdzeniu uchwały, jeżeli zatwierdzenie jest wymagane na podstawie odrębnych przepisów.

3. Właściwy minister może przyznać dodatek w wysokości 600 zł miesięcznie samodzielnemu pracownikowi nauki posiadającemu tytuł profesora zwyczajnego lub profesora nadzwyczajnego, mimo że nie posiada stopnia naukowego.

4. W przypadku zbiegu uprawnień do dwóch dodatków przysługuje dodatek wyższy.

§ 10. 1. Pracownikom naukowym pełniącym niżej wymienione funkcje przysługuje dodatek za kierownictwo w wysokości:

	miesięcznie złoty
— dyrektor instytutu	1.000—2.000
— zastępca dyrektora do spraw naukowo-badawczych, kierownik oddziału zamiejscowego	800—1.400
— kierownik zakładu	600—1.000
— kierownik pracowni, kierownik laboratorium	400—800

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określi w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, które stanowiska kierownicze w instytutach medycznych są równorzędne ze stanowiskami wymienionymi w ust. 1.

3. Wysokość stawek dodatku za kierownictwo obowiązujących w danym instytucie ustala w ramach kwot określonych w ust. 1 właściwy minister.

4. Dyrektor instytutu może przyznać kierownikowi grupy problemowej, jeżeli nie pobiera on dodatku za kierownictwo z innego tytułu, dodatek za kierowanie tą grupą w wysokości przewidzianej dla kierownika pracowni.

5. W razie niepełnienia przez okres 3 miesięcy funkcji, o których mowa w ust. 1, o wstrzymaniu lub dalszej wypłacie dodatku decyduje:

- 1) w stosunku do dyrektora instytutu i jego zastępcy — właściwy minister,
- 2) w stosunku do pozostałych pracowników — dyrektor instytutu.

6. Samodzielnym pracownikom nauki zajmującym jedno stanowisko etatowe — promotorom prac doktorskich przysługuje dodatkowe wynagrodzenie w wysokości po 200 zł miesięcznie za kierowanie pracą trzeciej i każdej następnej osoby, łącznie nie więcej niż za pięć osób. Samodzielnym pracownikom nauki zajmującym dodatkowe stanowisko wynagrodzenie to przysługuje za kierowanie pracą piątej i każdej następnej osoby, łącznie na obu stanowiskach za kierowanie pracą nie więcej niż trzech osób. Wynagrodzenie za kierowanie pracą doktorską poszczególnej osoby nie może być wypłacane dłużej niż przez okres trzech lat, licząc od dnia otwarcia przewodu.

§ 11. 1. Tworzy się fundusz nagród z przeznaczeniem na nagrody dla pracowników naukowych za należyte, jakościowe i terminowe wykonanie zadań objętych programem prac naukowo-badawczych i usługowo-badawczych.

2. Fundusz nagród stanowi wydzieloną pozycję w budżecie lub planie kosztów. Wysokość funduszu nagród ustalają na okresy kilkuletnie dla poszczególnych instytutów właściwi ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac i Ministrem Finansów, a w stosunku do instytutów technicznych również w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu do Spraw Techniki.

3. Wysokość funduszu nagród nie może przekroczyć dla instytutów technicznych, rolniczych, leśnych i medycznych 30%, a dla pozostałych instytutów 20% planowanego funduszu płac zasadniczych pracowników naukowych; 80% funduszu nagród powinno być przeznaczone na nagrody za opracowanie konkretnie określonych tematów, pozostałe 20% przeznaczają się na nagrody uznaniowe za osiągnięcia w pracach badawczych.

4. Wysokość indywidualnej nagrody wypłacanej pracownikowi w ciągu roku nie może przekroczyć dla samodzielnego pracownika naukowego 50%, a dla pomocniczego pracownika naukowo-badawczego 40% rocznego uposażenia, z tym że właściwy minister może za szczególnie ważne osiągnięcia udokumentowane konkretnymi wynikami podwyższyć wysokość nagrody do 100% rocznego uposażenia zasadniczego danego pracownika.

5. Nagrody mogą być przyznawane za konkretne i udokumentowane osiągnięcia w zakresie realizacji zadań naukowo-badawczych lub usłu-

wo-badawczych. Dyrektor instytutu lub właściwy minister może z góry ustalić, że terminowe, należyte opracowanie danego zadania będzie podlegało nagrodzeniu w określonej wysokości. Nagroda może być przyznana za:

- 1) całokształt kompleksowych prac nad zagadnieniem,
- 2) za etapy opracowania zagadnienia:
 - opracowaną i przyjętą koncepcję rozwiązania,
 - opracowanie dokumentacji danego rozwiązania,
 - przyjęcie rozwiązania do realizacji.

6. Na poczet nagrody mogą być wypłacane zaliczki stosownie do realizacji poszczególnych etapów pracy, rozliczane po zakończeniu pracy. Łączna kwota wypłacanych na poczet nagrody zaliczek nie może przekroczyć 75% całej kwoty przewidzianej za realizację danego zadania. Zaliczki wypłaca się za planowy przebieg pracy badawczej w terminach ustalonych przez dyrektora instytutu. Ostateczne rozliczenie następuje po przyjęciu do realizacji nagrodzonego zadania. Decyzja o wypłaceniu zaliczki i końcowym rozliczeniu nagrody należy do dyrektora instytutu. Wypłacone na poczet nagrody zaliczki nie podlegają zwrotowi.

7. Nagrody nie przysługują pomocniczym pracownikom naukowo-badawczym w pierwszym roku pracy zawodowej.

8. Niezależnie od nagród, o których mowa w ust. 1, pracownicy naukowcy mogą otrzymywać na podstawie odrębnych przepisów nagrody za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzanie do gospodarki narodowej osiągnięć nauki i techniki.

9. Kierownicy zakładów nie będący bezpośrednio wykonawcami zadań naukowo-badawczych i badawczo-usługowych, lecz nadzorujący ich wykonanie, otrzymują nagrody za całokształt wyników pracy naukowo-badawczej i badawczo-usługowej instytutu lub zakładu z tej części funduszu nagród, która przeznaczona jest na nagrody za osiągnięcia w pracach badawczych.

10. Wysokość nagrody dla dyrektora instytutu i jego zastępcy do spraw naukowo-badawczych ustala właściwy minister.

11. Szczegółowe zasady przyznawania nagród określi właściwy minister w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

Rozdział III

Pracownicy inżynieryjno-techniczni i inni równorzędni oraz pracownicy administracyjni i fizyczni pracownicy obsługi.

§ 12. 1. Ustala się:

- 1) tabele stanowisk, kwalifikacji i uposażenia zasadniczego pracowników inżynieryjno-technicznych i innych równorzędnych, stanowiące załącznik nr 1 do rozporządzenia,
- 2) tabele stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników administracyjnych i fizycznych pracowników obsługi, stanowiące załącznik nr 2 do rozporządzenia.

2. O zastosowaniu w instytucie jednej z trzech tabel płac określonych w załącznikach nr 1 i 2 do

rozporządzenia decyduje właściwy minister w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, z tym że tabela „A” w części dotyczącej pracowników inżynieryjno-technicznych może mieć zastosowanie wyłącznie w instytutach technicznych, rolniczych, leśnych i medycznych, a w części dotyczącej pracowników ekonomicznych — w instytutach technicznych, ekonomicznych, rolniczych i leśnych.

3. Pracownicy finansowo-księgowi zatrudnieni w instytutach, których system finansowy oparty jest na zasadzie rozrachunku gospodarczego, otrzymują raz w roku premię za prawidłowe i terminowe sporządzenie rocznego sprawozdania finansowego (premia bilansowa). Na premię bilansową przeznaczają się raz w roku kwotę stanowiącą 15% miesięcznego uposażenia zasadniczego pracowników objętych premiowaniem. Wysokość indywidualnej premii nie może przekroczyć 30% miesięcznego uposażenia zasadniczego danego pracownika.

4. Za dyżury niezbędne ze względu na ciągłość procesu badawczego, a trwające nieprzerwanie co najmniej 2 godziny dziennie poza czasem normalnej pracy, pracownicy inżynieryjno-techniczni otrzymują wynagrodzenie dodatkowe w wysokości 1/175 części otrzymywanego miesięcznego uposażenia zasadniczego za każdą godzinę dyżuru.

5. Maszynistki zatrudnione w halach maszyn oraz kierownicy hal maszyn poza uposażeniem, o którym mowa w ust. 1, otrzymują premię na zasadach obowiązujących w zakładach gospodarki społecznej.

§ 13. 1. Poza uposażeniem zasadniczym pracownicy, o których mowa w § 12 ust. 1 pkt 1, mogą otrzymywać premie z funduszu premiewego tworzonego w wysokości:

- 1) w instytutach technicznych, rolniczych, leśnych i medycznych — do 20%,
 - 2) w pozostałych instytutach — do 10%
- funduszu płac zasadniczych tych pracowników.

2. Wysokość indywidualnej premii nie może przekroczyć 35% uposażenia zasadniczego pracownika.

3. Zasady tworzenia i uruchamiania funduszu premiewego oraz wypłaty indywidualnych premii określają dla podległych im instytutów właściwi ministrowie w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

4. W uzasadnionych przypadkach wynikających z zakresu i wagi zadań instytutu właściwy minister może za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac zastosować zasady premiowania, o których mowa w ust. 1—3, do pracowników wymienionych pod liczbami porządkowymi 1, 2, 3, 5, 7, 8 i 9 w tabelach stanowiących załącznik nr 2 do rozporządzenia, a zatrudnionych w instytutach technicznych, rolniczych i leśnych.

§ 14. Właściwi ministrowie w stosunku do podległych im instytutów mogą za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac uzupełniać tabele stanowisk, o których mowa w § 12 ust. 1 pkt 1, niezbędnymi stanowiskami pracowników inżynieryjno-technicznych lub pracowników równorzędnych.

§ 15. 1. Zakwalifikowania pracowników zatrudnionych w instytucie w dniu wejścia w życie

rozporządzenia oraz pracowników nowo przyjmowanych na stanowiska określone tabelami wymienionymi w § 12 ust. 1 dokonuje dyrektor instytutu.

2. Dyrektor instytutu może za zgodą właściwego ministra zwolnić pracownika zatrudnionego w instytucie w dniu wejścia w życie rozporządzenia od wymagań kwalifikacyjnych przewidzianych dla danego stanowiska, jeżeli pracownik ten dotychczas wykonywał pracę odpowiadającą temu stanowisku oraz wyróżnia się zdolnościami i wynikami pracy.

3. Zwolnienie od wymagań kwalifikacyjnych może być udzielone całkowicie w zakresie wykształcenia, a częściowo w zakresie wymaganej ilości lat praktyki zawodowej, z tym że pracownik może być zobowiązany do uzupełnienia wykształcenia w określonym terminie.

Rozdział IV

Robotnicy.

§ 16. 1. Robotnicy wynagradzani są według czasowo-premiowego systemu płac. Stawki płac godzinowych określają tabele płac godzinowych stanowiące załącznik nr 3 do rozporządzenia.

2. O zastosowaniu jednej z trzech tabel płac w danym instytucie decyduje właściwy minister, z tym że tabelę „A” stosuje się wyłącznie w instytutach technicznych. W przypadkach uzasadnionych rodzajem wykonywanych robót właściwy minister może za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac zastosować tabelę „A” także w innym instytucie aniżeli techniczny, jeżeli instytut ten posiada dział techniczny.

3. Robotnicy poza wynagrodzeniem określonym w tabelach stanowiących załącznik nr 3 do rozporządzenia mogą otrzymywać indywidualne premie z funduszu premiowego tworzonego w wysokości do 30% funduszu płac zasadniczych tych robotników.

4. Szczegółowe zasady premiowania robotników określają właściwi ministrowie w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

5. Brygadziści kierujący pracą co najmniej trzech robotników otrzymują dodatek w wysokości do 20% płacy zasadniczej.

6. Właściwi ministrowie ustalą na podstawie ramowych wytycznych Komitetu Pracy i Płac taryfikatory kwalifikacyjne robotników.

Rozdział V

Przepisy wspólne, przejściowe i końcowe.

§ 17. 1. Znosi się przysługujące dotychczas pracownikom instytutów dodatki za szczególne osiągnięcia, za wysokie kwalifikacje, dodatki preferencyjne oraz wszystkie inne dodatki nie wymienione w rozporządzeniu, z wyjątkiem dodatków i innych świadczeń wynikających z przywilejów szczególnych, określonych odrębnymi przepisami.

2. W przypadku zbiegu uprawnień do specjalnego wynagrodzenia okresowego wynikającego ze

szczególnych przywilejów, o których mowa w ust. 1, oraz do dodatku za wysługę lat, o którym mowa w § 5, pracownikowi wypłaca się bądź specjalne wynagrodzenie okresowe, bądź dodatek za wysługę lat w zależności od wyboru dokonanego przez pracownika; jeżeli pracownik nie dokona tego wyboru, wypłaca mu się specjalne wynagrodzenie okresowe albo dodatek za wysługę lat zależnie od tego, które z tych dwóch świadczeń jest dla pracownika korzystniejsze.

§ 18. Prezes Rady Ministrów na wniosek Komitetu Pracy i Płac zgłoszony po zasięgnięciu opinii Komitetu do Spraw Techniki i Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk może zezwolić na podwyższenie górnych stawek płac poszczególnych grup pracowników w niektórych instytutach w granicach do 30%, a w szczególnie uzasadnionych przypadkach do 50%.

§ 19. 1. Robotnikom oraz pracownikom obsługi przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych na zasadach określonych w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

2. Za każdą godzinę normalnej pracy nocnej (między godziną 22 a godziną 6) robotnicy otrzymują 10% dodatek do stawek płac godzinowych.

§ 20. 1. Pracownikom naukowym, inżynierjno-technicznym i innym równorzędnym oraz robotnikom przysługują dodatki za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych w wysokości do 25% uposażenia zasadniczego zależnie od stopnia szkodliwości i czasu przebywania w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Dodatek ten przy pełnym wymiarze czasu pracy nie może wynosić mniej niż:

150 zł — przy pierwszym stopniu szkodliwości,	
250 zł — przy drugim	”
350 zł — przy trzecim	”

2. Pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy przysługują dodatki za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych w wysokości zależnej od czasu pracy.

3. W przypadkach uzasadnionych zasięgiem występujących w danym instytucie warunków szkodliwych dla zdrowia dodatki, o których mowa w ust. 1, mogą być przyznawane również innym kategoriom pracowników.

4. Szczegółowy wykaz prac, których wykonywanie stanowi podstawę do przyznania dodatku określonego w ust. 1, wysokość tego dodatku w zależności od stopnia szkodliwości, minimum czasu pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych oraz zasady wypłacania dodatku ustalą właściwi ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Centralną Radą Związków Zawodowych.

5. Do czasu wydania przepisów, o których mowa w ust. 4, dodatki za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych wypłaca się w dotychczasowej wysokości kwotowej i na dotychczasowych zasadach.

§ 21. Pracownicy zatrudnieni w wydawnictwach instytutów otrzymują wynagrodzenie w wy-

sokości i na zasadach obowiązujących w państwowych przedsiębiorstwach wydawniczych.

§ 22. 1. Kierowcy i inni pracownicy samochodowi oraz osoby zatrudnione przy pilnowaniu — wynagradzani są według zasad obowiązujących w jednostkach budżetowych.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach dla kierowców zatrudnionych w transporcie towarowym właściwy minister za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac może ustalić w ramach zasad płac ogólnie obowiązujących tę kategorię pracowników inne zasady wynagradzania aniżeli określone w ust. 1.

3. Pracownicy straży przemysłowej zatrudnieni w instytutach otrzymują wynagrodzenie określone odrębnymi przepisami.

§ 23. Członkowie Korpusu Technicznego Pożarnictwa zatrudnieni w instytutach pobierają uposażenie według zasad określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 marca 1959 r. w sprawie uposażenia członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa (Dz. U. Nr 18, poz. 112).

§ 24. 1. Do pracowników obsługi kotłowni centralnego ogrzewania (palaczy i ich pomocników, rzemieślników i robotników) stosuje się zasady płac, premie, wszelkie dodatki (np. za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia i uciążliwych, dla brygadzystów) oraz zasady korzystania z odzieży roboczej i ochronnej obowiązujące dla tej kategorii pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej.

2. Do dozorców domów (w budynkach instytutów i budynkach mieszkalnych instytutów) stosuje się przepisy układu zbiorowego pracy dla tej kategorii pracowników zatrudnionych w gospodarce komunalnej.

§ 25. Dyplomowani bibliotekarze i dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej oraz pracownicy służby bibliotecznej zatrudnieni w instytutach wynagradzani są według zasad obowiązujących te kategorie pracowników w szkołach wyższych i Polskiej Akademii Nauk.

§ 26. 1. Tworzy się fundusz nagród w wysokości 2% funduszu zasadniczych płac pracowników nie objętych nagrodami, o których mowa w § 11, z przeznaczeniem na nagrody dla tych pracowników.

2. Nagrody z funduszu, o którym mowa w ust. 1, przyznaje dyrektor instytutu w porozumieniu z radą zakładową.

§ 27. Pracownikom objętym przepisami rozporządzenia zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy przysługuje prawo do ulgowych przejazdów kolejowych na zasadach określonych dla pracowników państwowych.

§ 28. Nie podlegają podatkowi od wynagrodzeń:

- 1) dodatki, o których mowa w §§ 5 i 10,
- 2) nagrody, o których mowa w §§ 11 i 26.

§ 29. Jeżeli dotychczasowe uposażenie netto pracownika, o którym mowa w § 3 lub § 12, wraz ze wszystkimi dodatkami jest wyższe aniżeli przysługujące na podstawie rozporządzenia uposażenie netto wraz ze wszystkimi dodatkami oraz przypadającą na dany miesiąc częścią nagrody lub pre-

mii — przysługuje pracownikowi w danym miesiącu dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między uposażeniem dotychczas pobieranym a ustalonym na podstawie rozporządzenia przez okres do dnia 30 września 1962 r. Przy ustalaniu wynagrodzenia dotychczas pobieranego i przysługującego na podstawie rozporządzenia nie uwzględnia się dodatków za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych.

§ 30. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy minister może zaliczyć pracownikowi zatrudnionemu w instytucie w dniu wejścia w życie rozporządzenia i powołanemu do dnia 31 marca 1962 r. na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego dotychczasowy okres pracy naukowo-badawczej w instytucie do okresu pracy wymaganego w myśl przepisu § 5 ust. 1 do nabycia uprawnień do dodatku za usługę lat, nie więcej jednak niż pięć lat pracy.

§ 31. 1. Przepisy rozporządzenia nie mają zastosowania:

- 1) do pracowników zatrudnionych w działach klinicznych instytutów medycznych, z wyjątkiem pracowników naukowych oraz inżyniersko-technicznych i innych równorzędnych,
- 2) do pracowników stacji i innych placówek badawczych instytutów rolnych zorganizowanych na zasadach gospodarstw rolnych,
- 3) do pracowników zakładów produkcyjnych i przedsiębiorstw działających przy instytutach.

2. Do pracowników, o których mowa w ust. 1, stosuje się:

- 1) do zatrudnionych w działach klinicznych instytutów medycznych — zasady wynagradzania obowiązujące te kategorie pracowników w zakładach zamkniętych społecznej służby zdrowia, z tym że do pracowników administracyjnych mają zastosowanie przepisy dotyczące tej grupy pracowników w szkołach wyższych,
- 2) do pracowników stacji i innych placówek badawczych instytutów rolnych zorganizowanych na zasadach gospodarstw rolnych — zasady wynagradzania określone układem zbiorowym pracy dla pracowników państwowych gospodarstw rolnych,
- 3) do zatrudnionych w zakładach produkcyjnych i przedsiębiorstwach — zasady ogólnie obowiązujące w danej branży.

§ 32. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych na wniosek właściwego ministra może wyrazić zgodę na zastosowanie w instytucie zasad wynagradzania określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz. U. Nr 43, poz. 225).

§ 33. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu do Spraw Techniki ustali, jakie instytuty uważa się w rozumieniu przepisów rozporządzenia za instytuty techniczne.

§ 34. Pracownik może być awansowany w obrębie danego stanowiska nie częściej niż raz w roku.

§ 35. W zakresie unormowanym rozporządzeniem tracą moc wszelkie przepisy dotychczasowe, a w szczególności:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1955 r. w sprawie uposażenia pracowników inżynieryjno-technicznych i robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 24, poz. 150),
- 2) uchwała nr 486 Prezydium Rządu z dnia 18 czerwca 1955 r. w sprawie funduszu nagród

dla pracowników inżynieryjno-technicznych i robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych.

§ 36. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz zainteresowanym ministrom.

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. (poz. 226).

Załącznik nr 1.

TABELE STANOWISK, KWALIFIKACJI I UPOSAŻENIA ZASADNICZEGO PRACOWNIKÓW
INŻYNIERYJNO-TECHNICZNYCH I INNYCH RÓWNORZĘDNYCH

Lp.	Stanowisko	Ilość lat praktyki zawodowej	Wykształcenie	Miesięczne uposażenie zasadnicze w złotych		
				Tabela „A”	Tabela „B”	Tabela „C”
1	2	3	4	5	6	7
1	Zastępca dyrektora do spraw technicznych, naczelnny inżynier	8	wyższe odpowiadające wykonywanej specjalności	3600—4600	3300—4300	3100—4100
2	Kierownik zakładu prototypów, kierownik zakładu produkcji doświadczalnej, główny projektant, główny energetyk, główny konstruktor, główny mechanik	8	„	3300—4300	3000—4000	2800—3800
3	Kierownik działu technicznego	6	„	2800—3800	2500—3500	2300—3300
4	Zastępca kierownika działu technicznego	6	„	2600—3600	2400—3400	2200—3200
5	Kierownik sekcji starszy konstruktor, „ projektant, „ inżynier laboratoryjny, „ inżynier mechanik, „ „ energetyk, „ „ technolog, „ kontroler techniczny, „ ekonomista	6	„	2600—3500	2300—3200	2100—3000
6	Konstruktor, projektant, inżynier mechanik, „ energetyk, „ laboratoryjny, „ technolog, starszy inspektor techniczny, starszy inspektor nadzoru inwestycyjnego, kontroler techniczny, ekonomista	4	wyższe odpowiadające wykonywanej specjalności	2200—3000	1900—2700	1800—2600
7	Inżynier	2	wyższe odpowiadające wykonywanej specjalności	1700—2500	1700—2500	1700—2500
8	Inżynier-stażysta	—	„	1200—1600	1200—1600	1200—1600

Lp.	Stanowisko	Ilość lat praktyki zawodowej	Wykształcenie	Miesięczne uposażenie zasadnicze w złotych		
				Tabela „A”	Tabela „B”	Tabela „C”
1	2	3	4	5	6	7
9	Starszy majster	7	średnie techniczne lub odpowiadające wykonywanej specjalności	2200—3000	1900—2700	1800—2600
10	Majster, starszy technik	5	„	2000—2700	1800—2500	1600—2400
11	Technik laborant, kierownik wyświetlarni, referent ekonomiczny	3	„	1500—2200	1500—2200	1500—2200
12	Technik	2	średnie techniczne	1150—1800	1150—1800	1150—1800
13	Technik-stażysta	—	„	1000—1150	1000—1150	1000—1150
14	Starszy kreślarz, starszy laborant	2	średnie techniczne			
		4	zasadn. szkoła zaw.	1200—1800	1200—1800	1200—1800
15	Kreślarz, laborant, kopista	1	zasadn. szkoła zaw.	1000—1600	1000—1600	1000—1600
16	Pomoc techniczna	—	podstawowe	800—1300	800—1300	800—1300

Załącznik nr 2.

TABELE STANOWISK, KWALIFIKACJI I UPOSAŻENIA
PRACOWNIKÓW ADMINISTRACYJNYCH I FIZYCZNYCH PRACOWNIKÓW OBSŁUGI

Lp.	Stanowisko	Ilość lat praktyki zawodowej	Wykształcenie	Miesięczne uposażenie zasadnicze w złotych		
				Tabela „A”	Tabela „B”	Tabela „C”
1	2	3	4	5	6	7
1	Zastępca dyrektora do spraw administracyjno-ekonomicznych	8	wyższe ekonomiczne lub prawnicze	3000—4000	2300—3800	2100—3600
2	Kierownik działu administracyjno-ekonomicznego	5	wyższe ekonomiczne lub prawnicze	2400—3400	1900—3200	1700—3000
		8	średnie			
3	Zastępca kierownika działu administracyjno-ekonomicznego, kierownik samodzielnej sekcji administracyjno-ekonomicznej	5	wyższe ekonomiczne lub prawnicze	2000—3000	1700—2800	1500—2600
		8	średnie			
4	Kierownik działu gospodarczo-administracyjnego	3	wyższe ekonomiczne lub prawnicze	1900—2800	1600—2600	1400—2400
		5	średnie			
5	Kierownik sekcji administracyjno-ekonomicznej	3	wyższe ekonomiczne lub prawnicze	1900—2800	1600—2600	1400—2400
	kierownik zespołu magazynów, starszy inspektor ekonomiczny	5	średnie			
6	Radca prawny	3	wyższe prawnicze	1900—2800	1600—2600	1400—2400
7	Inspektor ekonomiczny	3	wyższe ekonomiczne lub prawnicze	1600—2400	1300—2300	1200—2200
		5	średnie			
8	Główny księgowy	5	wyższe ekonomiczne lub prawnicze	2600—3600	2100—3400	1900—3200
		8	średnie			
9	Zastępca głównego księgowego	5	wyższe ekonomiczne lub prawnicze	2200—3200	1800—3000	1600—2800
		8	średnie			
10	Kierownik sekcji administracyjno-gospodarczej	3	wyższe ekonomiczne lub prawnicze	1600—2400	1200—2200	1200—2200
11	Starszy księgowy	5	średnie	1500—2300	1300—2100	1200—2000
		6	średnie			
12	Księgowy, kasjer	4	„	1200—1800	1200—1800	1200—1800
13	Rachmistrz, kontysta	1	„	1000—1600	1000—1600	1000—1600
14	Kierownik magazynu, kierownik składnicy zaopatrzenia, inspektor kadr, inspektor socjalny	3	„	1500—2200	1300—2000	1300—2000

Lp.	Stanowisko	Ilość lat praktyki zawodowej	Wykształcenie	Miesięczne uposażenie zasadnicze w złotych		
				Tabela „A”	Tabela „B”	Tabela „C”
1	2	3	4	5	6	7
15	Samodzielny referent, kierownik kancelarii głównej, kierownik kancelarii tajnej	2	średnie	1200—1800	1200—1800	1200—1800
16	Referent, magazynier, sekretarz dyrektora, kierownik archiwum	2	średnie	1000—1600	1000—1600	1000—1600
17	Starszy magazynier	2	podstawowe	1000—1600	1000—1600	1000—1600
18	Kierownik hali maszyn	2	średnie	1000—1500	1000—1500	1000—1500
19	Archiwista, kancelista	2	średnie	800—1300	800—1300	800—1300
20	Magazynier	1	średnie	800—1300	800—1300	800—1300
21	Wykwalifikowana maszynistka	1	średnie			
		2	podstawowe (umiejętność pisania na maszynie z szybkością co najmniej 220 uderzeń na minutę)	800—1300	800—1300	800—1300
22	Maszynistka	1	średnie			
		2	podstawowe (umiejętność pisania na maszynie z szybkością co najmniej 180 uderzeń na minutę)	800—1100	800—1100	800—1100
23	Telefonista	1	podstawowe	800—1000	800—1000	800—1000
24	Woźny, portier, szatniarz, dźwigowy	—		700—800	700—800	700—800
25	Sprzątaczką, goniec	—		700	700	700

Załącznik nr 3.

TABELE PŁAC GODZINOWYCH ROBOTNIKÓW

Grupa zaszeregowania	Stawka płacy godzinowej w złotych		
	Tabela „A”	Tabela „B”	Tabela „C”
I	3,60	3,60	3,60
II	4,00	4,00	4,00
III	4,50	4,50	4,50
IV	6,90	5,70	5,10
V	8,00	6,90	5,80
VI	9,20	8,00	6,50
VII	10,50	9,20	7,20
VIII	12,00	10,50	8,00

127

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie zasad wykonywania przez pracowników naukowych instytutów naukowo-badawczych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 września 1961 r. Nr 43, poz. 227)

Na podstawie art. 29 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikami naukowymi w rozumieniu przepisów rozporządzenia są osoby powołane na

stanowiska samodzielnych pracowników nauki, samodzielnych pracowników naukowo-badawczych i pomocniczych pracowników naukowo-badawczych na zasadach i w trybie określonych ustawą z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60).

§ 2. 1. Samodzielni pracownicy nauki i samodzielni pracownicy naukowo-badawczy zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych mogą wykonywać dodatkowe stałe zajęcia zarobkowe tylko za zezwoleniem ministra, któremu instytut podlega, oraz w rozmiarze określonym w rozporządzeniu.

2. Obciążenie samodzielnego pracownika nauki lub samodzielnego pracownika naukowo-badawczego z tytułu dodatkowego stałego zajęcia zarobkowego nie może wynosić łącznie z zajęciami w instytucie naukowo-badawczym więcej niż dwa pełne etaty.

3. W szczególnie uzasadnionych, indywidualnych przypadkach, gdy zajęcie w dodatkowym miejscu pracy jest nieodzowne dla rozwoju pracownika, można udzielić pomocniczemu pracownikowi naukowo-badawczemu zezwolenia na zatrudnienie w dodatkowym miejscu pracy na $\frac{1}{2}$ etatu.

§ 3. Zajęciami zarobkowymi w rozumieniu przepisów rozporządzenia są wszelkie zajęcia zarobkowe wynikające ze stosunku pracy opartego na umowie o pracę lub nominacji oraz wykonywanie wolnego zawodu lekarza lub adwokata.

§ 4. Nie wymaga uzyskania zezwolenia, o którym mowa w § 2 ust. 1:

1) wykonywanie funkcji:

- a) członków organów władzy i administracji państwowej z wyboru,
- b) na stanowiskach, na które powołuje Rada Państwa, Przewodniczący Rady Państwa, Rada Ministrów lub Prezes Rady Ministrów,
- c) stale urzędujących członków Prezydium Polskiej Akademii Nauk,
- d) stale urzędujących członków organizacji społecznych na podstawie wyboru,
- e) stale urzędujących członków organów doradczych przy ministrach,

2) praca w kolegiach redakcyjnych,

3) praca na stanowiskach specjalistów krajowych i wojewódzkich służby zdrowia,

4) praca do wysokości pół etatu w zakładach społecznych służby zdrowia oraz w służbie zdrowia Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Zezwolenia na dodatkowe zajęcia mogą być udzielane jedynie w przypadkach, gdy tego wymagają szczególnie ważne względy, a w szczególności:

1) gdy chodzi o obsadzenie stanowisk kierowniczych w państwowym aparacie administracyjnym albo innych stanowisk w państwowym aparacie gospodarczym oraz w zakładach społecznych służby zdrowia,

2) gdy chodzi o obsadzenie stanowisk pracowników nauki w szkołach wyższych lub innych placówkach i instytutach naukowych i naukowo-badawczych, jeżeli sytuacja kadrowa w danej dziedzinie nauki tego wymaga,

3) gdy chodzi o obsadzenie kierowniczych stanowisk w organizacjach społecznych, posiadających szczególnie doniosłe znaczenie dla Państwa,

4) gdy chodzi o wykonywanie wolnego zawodu, jeżeli jest to uzasadnione koniecznością lepsze-

go zaspokajania potrzeb ludności w danej dziedzinie,

5) gdy podjęcie dodatkowego zajęcia jest konieczne dla dobra rozwoju naukowego pracownika.

§ 6. 1. Zezwolenia na wykonywanie dodatkowych stałych zajęć zarobkowych samodzielnemu pracownikowi nauki i samodzielnemu pracownikowi naukowo-badawczemu udziela właściwy minister na podstawie pozytywnej opinii komisji, w skład której wchodzi:

— Minister Szkolnictwa Wyższego — jako przewodniczący,

— Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk — jako zastępca przewodniczącego,

— Przewodniczący Komitetu do Spraw Techniki,

— Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac,

— minister (kierownik urzędu centralnego) właściwy ze względu na główne miejsce pracy pracownika,

— minister (kierownik urzędu centralnego) właściwy ze względu na miejsce pracy, w którym pracownik ma być zatrudniony,

— przedstawiciel Centralnej Rady Związków Zawodowych wyznaczony przez Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych.

2. Jeżeli członek komisji nie może uczestniczyć w posiedzeniu komisji, zastępuje go ze wszystkimi uprawnieniami członka komisji jego urzędowy zastępca (podsekretarz stanu, zastępca Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk, zastępca przewodniczącego komitetu, zastępca kierownika centralnego urzędu).

3. Sekretariat organizacyjno-techniczny komisji oraz stałą ewidencję udzielonych zezwoleń prowadzi Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego; wydatki związane z pracami komisji pokrywane są z budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego.

§ 7. 1. Zasady i tryb udzielania zezwoleń pomocniczemu pracownikowi naukowo-badawczemu poszczególnych specjalności określa komisja, o której mowa w § 6 ust. 1.

2. Zezwolenia na wykonywanie dodatkowych stałych zajęć zarobkowych pomocniczemu pracownikowi naukowo-badawczemu udziela dyrektor instytutu w ramach limitu liczbowego osób, które mogą podjąć dodatkowe stałe zajęcia zarobkowe, ustalonego przez właściwego ministra, na podstawie opinii komisji, o której mowa w § 6 ust. 1.

§ 8. 1. Zezwolenie na podjęcie dodatkowego stałego zajęcia zarobkowego powinno określać:

1) miejsce pracy dodatkowej, nazwę zakładu pracy, adres, resort, któremu zakład pracy podlega,

2) rodzaj i wymiar zajęć w dodatkowym miejscu pracy,

3) okres dodatkowego zatrudnienia,

4) liczbę godzin w wymiarze tygodniowym, na które pracownik może być zwalniany od zajęć w głównym miejscu pracy dla wykonywania dodatkowego stałego zajęcia zarobkowego, jeżeli zajęcie to nie może być wykonane poza normalnym czasem pracy w instytucie.

2. Zezwolenie może być cofnięte z wyznaczeniem terminu potrzebnego do rozwiązania umowy w dodatkowym miejscu pracy.

§ 9. 1. Ministrowie, którym podlegają instytucje naukowo-badawcze, uchylą w ciągu miesiąca od daty wejścia w życie rozporządzenia ważność zezwoleń na zajęcia dodatkowe wydanych dotychczas samodzielnym pracownikom naukowym z zachowaniem terminu potrzebnego do rozwiązania umowy w dodatkowym miejscu pracy oraz zalecą dyrektorom instytutów uchylenie na tych samych zasadach ważności zezwoleń udzielonych dotychczas pomocniczym pracownikom naukowo-badawczym.

2. Z pracownikami naukowymi zatrudnionymi w dodatkowym miejscu pracy, którzy do dnia 30 listopada 1961 r. nie uzyskają we właściwym trybie zezwolenia na dodatkowe zatrudnienie, kie-

rownicy zakładów pracy dodatkowo zatrudniających tych pracowników rozwiążą stosunek pracy z zachowaniem okresu wypowiedzenia ze skutkiem najpóźniej na dzień 28 lutego 1962 r.

§ 10. Szczegółowych wyjaśnień w przedmiocie wykonywania przepisów rozporządzenia udziela Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Szkolnictwa Wyższego, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz zainteresowanym ministrom.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

128

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie warunków i trybu powoływania pracowników naukowych w instytutach naukowo-badawczych.

(*Diennik Ustaw z dnia 28 września 1961 r. Nr 43, poz. 228*)

Na podstawie art. 17 ust. 3, art. 18 i 29 ust. 2 oraz art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) zarządza się, co następuje:

Rozdział I

Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do instytutów naukowo-badawczych, zwanych dalej „instytutami“, działających na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60), zwanej w dalszym ciągu „ustawą“.

Rozdział II

Samodzielni pracownicy nauki.

§ 2. Na stanowisko samodzielnego pracownika nauki w instytucie może być powołana osoba, która uzyskała stopień naukowy lub tytuł naukowy docenta albo tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego, gdy wykazuje się ona dorobkiem naukowo-badawczym z dziedziny badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej.

§ 3. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika nauki w instytucie powołuje właściwy minister z własnej inicjatywy lub na wniosek dyrektora instytutu zaopiniowany przez radę naukową.

2. Do wniosku o powołanie na stanowisko samodzielnego pracownika nauki dyrektor instytutu dołącza:

- 1) dowód uzyskania przez kandydata stopnia naukowego lub tytułu naukowego docenta albo tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego,
- 2) charakterystykę działalności naukowo-badawczej i zawodowej kandydata ze szczególnym

uwzględnieniem jego dorobku w pracy naukowo-badawczej z zakresu działania instytutu lub pokrewnej,

3) opinię rady naukowej instytutu.

§ 4. 1. Wniosek dyrektora instytutu o powołanie kandydata na stanowisko samodzielnego pracownika nauki opiniuje rada naukowa instytutu w drodze uchwały podjętej w głosowaniu tajnym zwykłą większością głosów.

2. W razie ujemnej opinii rady naukowej o kandydacie na stanowisko samodzielnego pracownika nauki — dyrektor instytutu może wniosek swój podtrzymać, przedstawiając go ministrowi wraz z opinią rady naukowej.

Rozdział III

Samodzielni pracownicy naukowo-badawczy.

§ 5. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w instytucie może być powołana osoba, która:

- 1) posiada stopień naukowy doktora lub ukończyła studia wyższe z tytułem magistra, magistra inżyniera, lekarza lub innym równorzędnym,
 - 2) spełnia warunki w zakresie stażu pracy określone w § 6 ust. 1,
 - 3) wykazuje się określonym w § 6 ust. 2 dorobkiem naukowo-badawczym z dziedziny badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej,
 - 4) uzyska stwierdzenie Komisji Kwalifikacyjnej, o której mowa w art. 16 ust. 3 ustawy, że może być powołana na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w instytucie.
- § 6. 1. Staż, o którym mowa w § 5, powinien wynosić:
- 1) w przypadku posiadania stopnia naukowego doktora:
 - a) co najmniej 4 lata pracy naukowo-badaw-

- czej w dziedzinie badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej bądź też
- b) co najmniej 6 lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej działaniem instytutu lub pokrewnej,
- 2) w przypadku ukończenia studiów wyższych z tytułem magistra, magistra inżyniera, lekarza lub innym równorzędnym:
 - a) co najmniej 8 lat pracy naukowo-badawczej w dziedzinie badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej bądź też
 - b) co najmniej 10 lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej zakresem działania instytutu lub pokrewnej.

2. Dorobek naukowo-badawczy, o którym mowa w § 5, stanowi całokształt działalności naukowo-badawczej i zawodowej, z tym że do dorobku tego należy przede wszystkim zaliczać:

- 1) osiągnięcia naukowo-badawcze lub wynalazki i udoskonalenia wdrożone lub będące w toku wdrażania do praktycznego zastosowania lub wykorzystane w pracach naukowo-badawczych,
- 2) kierowanie pracami naukowo-badawczymi,
- 3) publikowane i nie publikowane opracowania naukowo-badawcze oraz prace w zakresie popularyzacji nauki i techniki.

3. Jako osiągnięcia świadczące o dorobku naukowo-badawczym może być uznana również część opracowania zespołowego, jeżeli zostanie stwierdzone, że stanowi ona samodzielny wkład pracy osoby, która ma być powołana na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego.

§ 7. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego powołuje właściwy minister na wniosek dyrektora instytutu zaopiniowany przez radę naukową instytutu.

2. Dyrektor instytutu przedstawia wniosek:

- 1) z inicjatywy własnej,
- 2) z inicjatywy przewodniczącego rady naukowej instytutu,
- 3) z inicjatywy przełożonego osoby ubiegającej się,
- 4) na prośbę osoby ubiegającej się.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć:

- 1) szczegółowy życiorys kandydata z uwzględnieniem przebiegu działalności naukowo-badawczej i zawodowej,
- 2) dowód posiadania przez kandydata stopnia naukowego doktora lub tytułu magistra, magistra inżyniera, lekarza lub innego równorzędnego,
- 3) dowody stwierdzające wymagany staż pracy naukowo-badawczej lub zawodowej,
- 4) charakterystykę dorobku naukowo-badawczego oraz kwalifikacji moralnych i postawy społecznej kandydata
- 5) stwierdzenie, czy kandydat posiada znajomość co najmniej dwóch języków obcych, w tym jednego w słowie i piśmie; złożenie tego dowodu nie obowiązuje osoby posiadającej stopień naukowy doktora.

§ 8. Przewodniczący rady naukowej instytutu w porozumieniu z dyrektorem instytutu wyznacza trzech opiniodawców spośród samodzielnich pra-

owników nauki lub samodzielnych pracowników naukowo-badawczych. Co najmniej jeden z opiniodawców powinien być spoza grona pracowników instytutu. Opiniodawcy dokonują oceny całokształtu działalności i dorobku naukowo-badawczego kandydata.

§ 9. 1. Rada naukowa po wysłuchaniu sprawozdania opiniodawców podejmuje w głosowaniu tajnym uchwałę w sprawie opinii o wniosku dyrektora.

2. W posiedzeniu rady naukowej przy podejmowaniu uchwały, o której mowa w ust. 1, udział biorą opiniodawcy z głosem stanowczym.

§ 10. 1. Minister przed powzięciem decyzji o powołaniu na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego występuje do Komisji Kwalifikacyjnej, o której mowa w art. 16 ust. 3 ustawy, o stwierdzenie, czy kandydat ze względu na swoje kwalifikacje może być powołany na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego.

2. W posiedzeniu Komisji Kwalifikacyjnej przy rozpatrywaniu wniosku ministra o powołanie pracownika na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego uczestniczą powołani przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Przewodniczącego Komitetu do Spraw Techniki wysoko wykwalifikowani fachowcy-praktycy.

§ 11. 1. W szczególnie uzasadnionych przypadkach na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego może być powołana osoba, nie spełniająca warunków określonych w § 5 pkt 1 i 2, lecz wykazująca się wybitnym dorobkiem naukowo-badawczym, stanowiącym samodzielne osiągnięcie w dziedzinie badań objętych zakresem działania instytutu lub państwowej jednostki, organizacyjnej określonej w art. 32 ustawy.

2. Do powołania na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy §§ 7—10.

§ 12. Powołanie na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w państwowych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 32 ustawy, następuje na warunkach i w trybie przewidzianych w §§ 5—11, z tym, że:

- 1) podstawą wszczęcia postępowania związanego z powołaniem na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego jest wniosek kierownika jednostki organizacyjnej, o której mowa w art. 32 ustawy, złożony do ministra sprawującego nadzór nad tą jednostką,
- 2) postępowanie, o którym mowa w §§ 8 i 9, przeprowadza rada naukowa instytutu wskazanego przez ministra.

Rozdział IV

Pomocniczy pracownicy naukowo-badawczy.

§ 13. 1. Pomocniczymi pracownikami naukowo-badawczymi są:

- asystent naukowo-badawczy,
- starszy asystent naukowo-badawczy,
- adiunkt naukowo-badawczy.

2. Na stanowisko pomocniczego pracownika naukowo-badawczego może być powołana osoba, która:

- 1) uzyskała stopień naukowy doktora albo
- 2) ukończyła studia wyższe z tytułem magistra, magistra inżyniera lub lekarza albo innym tytułem równorzędnym, gdy wykaże się zamiłowaniem, zdolnościami i przydatnością do prac naukowo-badawczych w instytucie.

3. Na stanowisko asystenta naukowo-badawczego może być powołana osoba, która odpowiada warunkom określonym w ust. 1.

4. Na stanowisko starszego asystenta naukowo-badawczego może być powołana osoba, która:

- 1) odpowiada warunkom określonym w ust. 2 pkt 1 lub

- 2) odpowiada warunkom określonym w ust. 2 pkt 2 i ponadto:

- a) posiada co najmniej 2 lata pracy w instytucie lub innej pokrewnej placówce naukowo-badawczej bądź posiada co najmniej 3 lata pracy zawodowej w dziedzinie objętej działalnością instytutu lub pokrewnej,

- b) wykaże się opanowaniem metod badawczych niezbędnych w danym zakresie pracy oraz

- c) wykaże się umiejętnością korzystania z literatury naukowej co najmniej w jednym z języków obcych.

5. Na stanowisko adiunkta naukowo-badawczego może być powołana osoba, która:

- 1) odpowiada warunkom określonym w ust. 2 pkt 1 i posiada co najmniej 2 lata pracy zawodowej w dziedzinie objętej działalnością instytutu lub pokrewnej albo odpowiada warunkom określonym w ust. 2 pkt 2 i posiada co najmniej 5 lat pracy w instytucie lub innej pokrewnej placówce naukowo-badawczej lub odpowiada warunkom określonym w ust. 2 pkt 2 i posiada co najmniej 8 lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej działalnością instytutu,

- 2) wykaże się autorstwem (współautorstwem) w pracach naukowo-badawczych publikowanych lub nie publikowanych bądź autorstwem (współautorstwem) prac wdrożonych lub wdrażanych do produkcji albo autorstwem (współautorstwem) w patentach, świadectwach autorskich na wynalazki i udoskonalenia oraz

- 3) wykaże się umiejętnością krytycznego wyboru i oceny literatury naukowej i umiejętnościami organizowania pracy badawczej, naukowego opisywania doświadczeń i ich interpretacji oraz korzystania z literatury naukowej w dwóch językach obcych.

§ 14. 1. Na stanowisko pomocniczego pracownika naukowo-badawczego w instytucie powołuje dyrektor instytutu po stwierdzeniu przez radę naukową instytutu, że osoba ubiegająca się o stanowisko odpowiada warunkom określonym dla tego stanowiska w § 13.

2. Rada naukowa instytutu podejmuje decyzję po wysłuchaniu oceny zespołu kwalifikacyjnego, powołanego przez radę naukową spośród członków rady i pracowników naukowych instytutu.

3. Szczegółowe zasady dotyczące składu zespołu kwalifikacyjnego i powoływania jego członków oraz zasady i tryb działania zespołu określa regulamin rady naukowej.

§ 15. W szczególnie uzasadnionych przypadkach na stanowisko pomocniczego pracownika naukowo-badawczego może być powołana w trybie § 14 osoba nie odpowiadająca w pełni warunkom określonym w § 13, a mianowicie:

- 1) na stanowisko asystenta naukowo-badawczego — jeżeli ukończyła studia wyższe I stopnia, posiada co najmniej 3 lata pracy w instytucie lub pokrewnej placówce naukowo-badawczej bądź 4 lata pracy zawodowej w dziedzinie objętej działalnością instytutu lub pokrewnej i wykaże się zdolnościami do pracy badawczej lub uzdolnieniami w technice eksperymentalnej bądź też uzdolnieniami racjonalizatorskimi,
- 2) na stanowisko starszego asystenta badawczego — jeżeli ukończyła studia wyższe I stopnia, posiada co najmniej 4 lata pracy w instytucie lub pokrewnej placówce naukowo-badawczej lub 6 lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej działalnością instytutu albo pokrewnej oraz podniosła swoje kwalifikacje na kursach specjalistycznych dla pracowników z wyższym wykształceniem, a nadto wykaże się zdolnościami do pracy badawczej lub uzdolnieniami w technice eksperymentalnej bądź też uzdolnieniami racjonalizatorskimi,
- 3) na stanowisko adiunkta naukowo-badawczego — jeżeli ukończyła studia wyższe I stopnia i posiada co najmniej 8 lat pracy w instytucie lub pokrewnej placówce naukowo-badawczej albo 10 lat pracy w dziedzinie objętej działalnością instytutu lub pokrewnej oraz wykaże się dorobkiem, publikacjami, opracowaniami naukowymi nie publikowanymi, patentami, świadectwami autorskimi, pracami wdrożonymi do praktyki świadczącymi, że dysponuje zasobem wiedzy dorównującym wymaganiom określonym w § 13 ust. 5.

Rozdział V

Przepisy końcowe.

§ 16. Powołanie na stanowisko pomocniczego pracownika naukowo-badawczego w państwowych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 32 ustawy, następuje na warunkach i w trybie przewidzianych w §§ 13—15, z tym że:

- 1) na stanowisko to powołuje kierownik jednostki organizacyjnej, o której mowa w art. 32 ustawy,
- 2) postępowanie, o którym mowa w § 14, przeprowadza rada naukowa instytutu wskazanego przez ministra.

§ 17. Dla rozwiązania stosunku pracy z samodzielnym pracownikiem nauki w przypadku przewidzianym w art. 22 ust. 1 pkt 4 ustawy wymagana jest opinia rady naukowej instytutu wyrażona w uchwale powziętej zwykłą większością głosów.

§ 18. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz zainteresowanym ministrom.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

129

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie zasad zatrudniania pracowników inżynieryjno-technicznych i innych równorzędnych, pracowników administracyjnych, robotników i innych pracowników fizycznych w instytutach naukowo-badawczych.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 września 1961 r. Nr 43, poz. 229)

Na podstawie art. 19 i 29 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia mają zastosowanie do pracowników inżynieryjno-technicznych i innych równorzędnych, pracowników administracyjnych, robotników i innych pracowników fizycznych zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych, tworzonych na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60), zwanych dalej „instytutami“.

§ 2. 1. Pracownikami inżynieryjno-technicznymi i innymi równorzędnymi są pracownicy zatrudnieni na stanowiskach określonych w tabelach stanowisk, kwalifikacji i uposażenia zasadniczego, stanowiących załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226).

2. Pracownicy inżynieryjno-techniczni i inni równorzędni zatrudniani są w komórkach obsługi inżynieryjno-technicznej i ekonomicznej prac badawczych, w służbach informacji technicznej i ekonomicznej oraz przy pracach związanych z pracami naukowo-badawczymi.

§ 3. 1. Pracownikami administracyjnymi są pracownicy zatrudnieni na stanowiskach określonych w tabelach stanowisk, kwalifikacji i uposażenia, stanowiących załącznik nr 2 do rozporządze-

nia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226).

2. Pracownicy administracyjni zatrudniani są w komórkach administracyjno-ekonomicznych i administracyjno-gospodarczych w kancelariach i innych jednostkach organizacyjnych przy opracowywaniu zagadnień organizacji pracy instytutu, zatrudnienia i płac, kosztów i cen, finansów i budżetu, gospodarki materiałowej, socjalno-bytowych, personalnych, prawnych i innych oraz przy wykonywaniu czynności administracyjno-biurowych.

§ 4. Stosunek pracy z pracownikami objętymi rozporządzeniem zawiązuje się na podstawie umowy o pracę.

§ 5. Do pracowników objętych rozporządzeniem stosuje się przepisy o czasie pracy i urlopach obowiązujące w urzędach i instytucjach państwowych.

§ 6. Do pracowników objętych rozporządzeniem zatrudnionych w dniu wejścia w życie rozporządzenia na podstawie nominacji stosuje się przepisy ustawy o państwowej służbie cywilnej.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz zainteresowanym ministrom.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

130

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 września 1961 r. Nr 43, poz. 230)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327; z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 74, poz. 376) wprowadza się następujące zmiany:

1) po § 10 dodaje się § 10a w brzmieniu:

„§ 10a. 1. Lekarzowi i lekarzowi dentyście, który po dniu wejścia w życie rozporządzenia podejmie pracę w wiejskim ośrodku zdrowia, przysługuje przez okres dwóch lat od dnia podjęcia tej pracy dodatek terenowy w wysokości do 1.000 zł miesięcznie, jeżeli:

1) jego wymiar zatrudnienia w tym ośrodku jest nie mniejszy od określonego w § 3 ust. 1 oraz

- 2) zamieszkuje na terenie gromady lub osiedla, w którym położony jest ten ośrodek.
 2. Wysokość dodatku terenowego dla lekarza bądź lekarza dentysty (ust. 1) ustala organ właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej.
 3. Przez okres pobierania dodatku, o którym mowa w ust. 1 i 2, lekarzowi (lekarzowi dentyście) nie może być przyznany dodatek określony w § 10.“;
- 2) po § 11 dodaje się nowy tytuł „Dodatek żywnościowy“ i § 11a w brzmieniu:
- „§ 11a. 1. Lekarzowi zatrudnionemu w zespole lotnictwa sanitarnego, do którego podstawowych obowiąz-

ków należy opieka nad chorymi w czasie lotów, przysługuje dodatek żywnościowy do uposażenia w kwocie 1.200 zł miesięcznie.

2. W razie zatrudnienia lekarza w wymiarze mniejszym niż określony w § 3 ust. 1 pkt 2 stawkę dodatku wypłaca się przy zastosowaniu dzielnika przewidzianego w § 3 ust. 4 pkt 2.“;
 - 3) w § 17 ust. 1 po wyrazach „za specjalizację“ dodaje się wyrazy „lub dodatek żywnościowy“.
- § 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Finansów.
- § 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

131

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników służby zdrowia.

(*Dziennik Ustaw z dnia 28 września 1961 r. Nr 43, poz. 231*)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników służby zdrowia (Dz. U. Nr 74, poz. 379) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po § 8 dodaje się nowy tytuł „Dodatek żywnościowy“ i § 8a w brzmieniu:

„§ 8a. Starszym felczerom, felczerom, pielęgniarkom, asystentkom pielęgniarskim, młodszym pielęgniarkom oraz przyuczonym pielęgniarkom zatrudnionym w zespołach lotnictwa sanitarnego, do których podstawowych obowiązków należy opieka nad chorymi w czasie lotów, przysługuje dodatek żywnościowy

do uposażenia w kwocie 1.200 zł miesięcznie.“;

- 2) w § 10 ust. 2 oraz w § 11 ust. 1 po wyrazie „terapeutyczny“ dodaje się wyraz „żywnościowy“;
- 3) w § 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. 1. Dodatki za instrumentowanie, terapeutyczny i żywnościowy przysługują tylko w okresie wykonywania czynności instrumentariuszki lub czynności z zakresu masażu bądź kocowania albo w okresie odbywania lotu z chorymi bądź pozostawiania w gotowości do odbywania takiego lotu. W razie zmiany charakteru zatrudnienia pracownik traci niezwłocznie prawo do dodatku.“

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Finansów.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

132

UCHWAŁA Nr 288 RADY MINISTRÓW

z dnia 26 lipca 1961 r.

zmieniająca uchwałę nr 231 z dnia 2 lipca 1958 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników państwowych biur (samodzielnych pracowni) projektów.

(*Monitor Polski z dnia 19 sierpnia 1961 r. Nr 63, poz. 271*)

§ 1. W załączniku do uchwały nr 231 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1958 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników państwowych biur (samodzielnych pracowni) projektów (Monitor Pol-

ski Nr 52, poz. 307) wprowadza się następującą zmianę:

w § 3 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Fundusz płac pracowników kierownictwa

i administracji dzieli się na fundusz płac zasadniczych oraz fundusz premiowy, którego wysokość ustala się w granicach od 8% do 12% funduszu płac tych pracowników. Stosunek funduszu premiowego do funduszu płac zostaje określony w planie rocznym biura (samodzielnej pracowni) projektów, zatwierdzony przez jednostkę nadrzędną i nie może ulec zmianie w ciągu roku.

3. W ramach funduszu premiowego przyznawane są co miesiąc premie pracownikom kierownictwa i pracownikom administracji wymienionym w tabeli wynagrodzeń pod liczbami porządkowymi 1 do 6. Zasady premiowania tych pracowników określają wewnętrzne regulaminy premiowania, z

tym że indywidualna premia dla pracowników kierownictwa oraz pracowników administracji wymienionych w tabeli wynagrodzeń pod liczbami porządkowymi 1 i 2 nie może przekroczyć 25%, a dla pracowników administracji wymienionych pod liczbami porządkowymi 3—6 nie może przekroczyć 20% ich wynagrodzenia zasadniczego.“

§ 2. Jednostka nadrzędna nad biurem (samodzielną pracownią) projektów może na II półrocze 1961 r. zmienić ustalony w planie rocznym stosunek funduszu premiowego do funduszu płac pracowników kierownictwa i administracji.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

133

UCHWAŁA Nr 228 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lipca 1961 r.

w sprawie skróconego czasu pracy w niektórych zakładach pracy podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego.

(Monitor Polski z dnia 24 sierpnia 1961 r. Nr 65, poz. 280)

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o skróconym czasie pracy szczególnie uciążliwej lub wykonywanej w szkodliwych warunkach (Dz. U. Nr 20, poz. 174) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na okres do dnia 31 grudnia 1965 r. skrócony czas pracy w następujących zakładach pracy podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego:

- 1) w Poznańskich Zakładach Elektrotechnicznych w Poznaniu,
 - 2) w Elektrotechnicznych Zakładach Wytwórczych w Piastowie,
 - 3) w Bielskich Zakładach Elektrotechnicznych w Bielsku-Białej
- w oddziałach i na stanowiskach pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników zatrudnionych w zakładach i na stanowiskach określonych

w § 1 ogranicza się do 6 godzin na dobę i 36 godzin tygodniowo.

2. Pracownicy zatrudnieni w niedzielę powinni otrzymać w zamian wolny dzień w tygodniu, z tym że co trzy tygodnie dzień odpoczynku powinni przypadać w niedzielę.

§ 3. Minister Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Centralną Radą Związków Zawodowych może przywrócić normalny czas pracy — przed upływem okresu czasu podanego w § 1 — w zakładach objętych uchwałą, po zastosowaniu takich urządzeń ochronnych lub wprowadzeniu takich zmian w warunkach produkcyjnych, które usuną szkodliwość warunków pracy.

§ 4. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Przemysłu Ciężkiego.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik do uchwały nr 228 Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. (poz. 280).

WYKAZ STANOWISK PRACY UPRAWNIAJĄCYCH DO KORZYSTANIA ZE SKRÓCONEGO CZASU PRACY

Lp.	Nazwa oddziału	Stanowisko pracy
1	Odlewnia ołowiu	odlewacze płyt ołowianych, „ kulek ołowianych, „ części ołowianych, nastawiacze i oczyszczacze form odlewniczych, oczyszczacze odlewów ołowianych
2	Młyny ołowiu	młynowi ołowiu

Lp.	Nazwa oddziału	Stanowisko pracy
3	Smarownia płyt (smarowanie ręczne i maszynowe)	obsługa mieszalników pasty ołowianej, smarowacze płyt ołowianych, pracownicy zatrudnieni przy myciu maszyn po smarowaniu
4	Oddział formacji płyt akumulatorowych	składacze i spawacze rzędów formacyjnych, pracownicy zatrudnieni przy wykańczaniu płyt akumulatoro- wych
5	Montownia akumulatorów ołowianych	pracownicy zatrudnieni przy oczyszczaniu i spawaniu płyt ołowianych, zestawianiu i montowaniu ogniwi i baterii aku- mulatorowych, składacze zespołów i akumulatorów
6	Oddziały, w których dokonuje się przetopu i rafinacji ołowiu	bezpośrednia obsługa pieca
7	Oddziały, w których dokonuje się galwanizacji	pracownicy zatrudnieni przy zakładaniu i wyjmowaniu części do galwanizacji ołowiu
8	Kontrola techniczna (przy produkcji akumulatorów)	kontrolerzy i brakarze międzyoperacyjni na odlewni, sma- rowni, łamalni, oddziale formacji i montażu akumulatorów
9	Transport wewnętrzny	pracownicy zatrudnieni przy transporcie płyt i części ołowia- nych
10	Magazyny	pracownicy zatrudnieni wyłącznie przy wydawaniu i przyjmo- waniu półfabrykatów oraz surowców ołowianych, pracownicy zatrudnieni wyłącznie przy układaniu i pakowa- niu płyt oraz zespołów akumulatorowych
11	Pralnie	pracownicy zatrudnieni przy praniu odzieży roboczej i ochron- nej pracowników zatrudnionych przy ołowiu
12	Wszystkie oddziały	pracownicy zatrudnieni przy remoncie i konserwacji form odlewniczych
13	Oddziały produkcyjne	sprzątaczk

134

UCHWAŁA Nr 325 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 sierpnia 1961 r.

w sprawie skrócenia czasu pracy w niektórych zakładach podległych Ministrowi Kultury i Sztuki.

(Monitor Polski z dnia 26 sierpnia 1961 r. Nr 66, poz. 282)

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 19 kwiet-
nia 1950 r. o skróconym czasie pracy szczególnie
uciążliwej lub wykonywanej w szkodliwych wa-
runkach (Dz. U. Nr 20, poz. 174) Rada Ministrów
uchwala, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na okres do dnia 31 grud-
nia 1962 r. skrócony czas pracy w Studio Filmów
Rysunkowych w Bielsku-Białej, w Studio Filmów
Lalkowych w Łodzi oraz w Studio Miniatur Fil-
mowych w Warszawie na stanowiskach roboczych:

animatora, fazisty, konturzysty, malarza celuloi-
dowego oraz miksera farb.

§ 2. Czas pracy pracowników zatrudnionych
w zakładach i na stanowiskach określonych w § 1
ogranicza się do 6 godzin na dobę i 36 godzin ty-
godniowo, z tym że po trzech godzinach pracy
obowiązuje jednogodzinna przerwa, nie wliczana
do czasu pracy.

§ 3. Minister Kultury i Sztuki w porozumie-
niu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac,
Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Cen-

tralną Radą Związków Zawodowych przywróci normalny czas pracy w zakładach pracy i na stanowiskach roboczych określonych w § 1 po zastosowaniu takich urządzeń ochronnych, które usuną szkodliwość dla zdrowia lub szczególną uciążliwość warunków pracy.

§ 4. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Kultury i Sztuki.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

135

UCHWAŁA Nr 329 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 sierpnia 1961 r.

w sprawie poprawy warunków pracy urzędów stanu cywilnego.

(Monitor Polski z dnia 26 sierpnia 1961 r. Nr 66, poz. 283)

W celu poprawy warunków pracy urzędów stanu cywilnego i nadania czynnościom związanym z zawieraniem przez obywateli związków małżeńskich uroczystego charakteru Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) ustalą — w zależności od miejscowych potrzeb — które urzędy stanu cywilnego zobowiązane są do przyjmowania w uroczystej formie oświadczeń woli o wstąpieniu w związek małżeński w dni wolne od pracy oraz w dni je poprzedzające poza godzinami urzędowymi.

§ 2. 1. Przyznaje się pracownikom urzędów stanu cywilnego zatrudnionym bezpośrednio przy dokonywaniu czynności określonych w § 1 dodatki miesięczne w wysokości:

- 1) od 150 zł do 300 zł dla kierowników urzędów stanu cywilnego i ich zastępców,
- 2) od 50 zł do 200 zł dla pozostałych pracowników umysłowych i fizycznych.

2. Wysokość dodatku określają prezydya rad narodowych w zależności od liczby zawieranych małżeństw.

3. Ponadto pracownikom wymienionym w ust. 1 przysługuje inny wolny dzień lub część dnia w tygodniu w zamian za przepracowane dni wolne od pracy oraz za przepracowane godziny poza-urzędowe.

§ 3. Zobowiązuje się prezydya rad narodowych do:

- 1) wydzielenia w gmachu prezydium rady narowej lub poza nim lokalu składającego się co najmniej z dwóch izb oraz estetycznego ich urządzenia; jedna z izb powinna być przeznaczona wyłącznie do zawierania związków

małżeńskich, a druga do przyjmowania interesantów i wykonywania czynności rejestracyjnych; izba ta powinna być tak umeblowana, aby mogła służyć w razie potrzeby za poczekalnię;

- 2) zapewnienia przechowywania i konserwacji ksiąg stanu cywilnego, a w razie przechowywania dużej ilości ksiąg — wydzielenia odpowiedniego pomieszczenia i przystosowania go zgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami;
- 3) przedsięwzięcia kroków zmierzających do poprawy i ustabilizowania obsady personalnej referatów spraw administracyjno-społecznych w wydziałach spraw wewnętrznych prezydiów powiatowych rad narodowych oraz urzędów stanu cywilnego;
- 4) uwzględnienia w budżetach na 1962 r. wydatków na odpowiednie urządzenie lokali urzędów stanu cywilnego; w roku 1961 zaleca się wykorzystanie na ten cel nadwyżek z budżetów terenowych z roku 1960.

§ 4. Wytyczne w sprawach objętych §§ 1, 2 i 3 ustali instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się prezydentom rad narodowych, a nadzór nad wykonywaniem uchwały powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 6. Traci moc uchwała Rady Ministrów z dnia 9 września 1949 r. w sprawie przyznawania nagród pieniężnych za pracę w godzinach nadliczbowych niektórym pracownikom urzędów stanu cywilnego (Monitor Polski Nr A-71, poz. 905).

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 września 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

136

UCHWAŁA Nr 314 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 sierpnia 1961 r.

w sprawie usprawnienia kooperacji przemysłowej.

(Monitor Polski z dnia 8 września 1961 r. Nr 69, poz. 296)

(Wyciąg)

Polepszenie i unowocześnienie produkcji, pogłębienie procesu specjalizacji przedsiębiorstw, rozszerzanie ekonomicznie opłacalnej kooperacji w wielkiej mierze stanowi również proces spo-

leczny, wymagający aktywnego udziału załóg i samorządu robotniczego.

Dotychczasowe trudności w zakresie dostaw kooperacyjnych mają swoje źródło przede wszystkim:

- w dysproporcjach między zdolnościami produkcyjnymi przedsiębiorstw wytwarzających wyroby finalne a możliwościami dostaw kooperacyjnych;
- w planowaniu i uruchamianiu produkcji bez dostatecznego zapewnienia dostaw elementów kooperacyjnych;
- w niedostatecznej dyscyplinie w zakresie dotrzymania zawartych umów dostawy;
- w niewłaściwym działaniu niektórych bodźców ekonomicznych do rozwoju kooperacji.

W celu usprawnienia kooperacji i obniżenia jej kosztów Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

V. Środki do usprawnienia kooperacji.

a) Warunki uruchomienia zasadniczego i dodatkowego funduszu premiowego.

§ 16. 1. Wykonanie w terminie dostaw elementów kooperacyjnych stanowi warunek uruchomienia w pełnej wysokości zasadniczego i dodatkowego funduszu premiowego przysługującego przedsiębiorstwom na podstawie uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 14, poz. 73).

2. Niewykonanie planowanych dostaw kooperacyjnych objętych umowami powoduje:

- 1) zmniejszenie lub utratę funduszu premiowego;
- 2) pozbawienie premii pracowników bezpośrednio odpowiedzialnych za niewykonanie warunków umowy o dostawę z kooperacji.

3. Zobowiązuje się właściwych ministrów do ustalania w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac systemu potrąceń premii, uwzględniającego zakres i charakter kooperacji (ilość i rodzaj asortymentów objętych umowami) oraz złożoność problematyki organizacyjnej i technicznej, związanej z produkcją kooperacyjną.

4. Właściwi ministrowie wprowadzą w porozumieniu z zarządami głównymi związków zawodowych odpowiednie zmiany w obowiązujących regulaminach premiowania pracowników umysłowych wynikające z przepisów niniejszej uchwały.

5. W razie niedotrzymania warunków umowy na skutek niewywiązania się jednostek handlu zagranicznego z obowiązku terminowej dostawy materiałów i surowców z importu lub niedotrzymania terminów dostaw kooperacyjnych ze strony drugiego kooperanta (dostawy i kooperacja związana) minister może w uzasadnionych przypadkach wyrazić zgodę na niepozbawienie premii wszystkich lub niektórych pracowników.

6. Właściwy dla dostawcy elementów kooperacyjnych oddział banku ma obowiązek, przy dokonywaniu inspekcji, przeprowadzenia kontroli terminowej dostawy elementów kooperacyjnych i wykonywania przez przedsiębiorstwo zawartych umów kooperacyjnych.

§ 17. 1. Wykonanie w terminie dostaw elementów kooperacyjnych, wynikających z umów kooperacyjnych, stanowi warunek uruchomienia funduszu premiowego przeznaczonego na premiovanie pracowników umysłowych również w tych przedsiębiorstwach przemysłowych, w których zasady premiowania pracowników umysłowych nie opierają się na przepisach powołanej w § 16 ust. 1 uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r.

2. Właściwi ministrowie i Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości zarządzają uzupełnienie obowiązujących w tych przedsiębiorstwach regulaminów premiowania warunkiem, o którym mowa w ust. 1.

§ 18. Centralny Związek Spółdzielczości Pracy ustali w porozumieniu z Ministrem Finansów i z Komitetem Pracy i Płac warunki przyznawania premii dla pracowników umysłowych spółdzielni, które zawarły umowy kooperacyjne.

VI Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 33. 1. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Ministrowi Finansów, właściwym ministrom (kierownikom urzędów centralnych), Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości, Przewodniczącemu Komitetu do Spraw Techniki, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Cen, Prezesowi Polskiego Komitetu Normalizacyjnego oraz prezydiom właściwych wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

2. Przy wykonywaniu przepisów uchwały ministerstwa i urzędy centralne powinny jak najszerszej współdziałać z organizacjami związkowymi wszystkich szczebli.

§ 35. Traci moc rozdział III decyzji Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 1 marca 1960 r. (sprawy specjalizacji, kooperacji i normalizacji).

§ 36. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

137

UCHWAŁA Nr 361 RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie dodatkowego zatrudniania pracowników instytucji naukowych, urzędów i instytucji państwowych w innych zakładach pracy.*(Monitor Polski z dnia 29 września 1961 r. Nr 73, poz. 309)*

§ 1. Uchwała określa zasady i tryb postępowania przy stosowaniu przepisów, uzależniających dopuszczalność dodatkowego zatrudnienia od uzyskania zezwolenia w głównym miejscu pracy przez pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych, instytutów naukowo-badawczych oraz urzędów i instytucji państwowych, a mianowicie przy stosowaniu przepisów:

- 1) art. 102 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) i art. 37 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. Nr 10, poz. 64),
- 2) art. 25 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60),
- 3) art. 29 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 11, poz. 72),
- 4) § 41 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o służbie w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. Nr 52 poz. 299 z późniejszymi zmianami).

§ 2. 1. Udzielanie zezwoleń na dodatkowe zatrudnienie pracowników, o których mowa w § 1, jest dopuszczalne na zasadach i w trybie określonych przez obowiązujące przepisy, jeżeli:

- 1) ze względu na szczególne kwalifikacje wymagane przy wykonywaniu pracy dodatkowej nie można jej powierzyć innej osobie,
- 2) wykonywanie pracy dodatkowej nie koliduje z obowiązkami w głównym miejscu pracy.

2. W zezwoleniu należy określić wymiar czasu pracy i godziny pracy w dodatkowym miejscu pracy.

§ 3. 1. Zakładom pracy nie wolno zatrudniać dodatkowo pracowników, o których mowa w § 1, bez przedstawienia odpowiednich zezwoleń.

2. Wymiar czasu pracy i godziny pracy w dodatkowym miejscu pracy powinny mieścić się w granicach objętych zezwoleniem.

3. Zakłady pracy są obowiązane zawiadamiać szkołę wyższą, Polską Akademię Nauk i jej placówki naukowe, instytuty naukowo-badawcze oraz urzędy i inne instytucje państwowe, będące głównym miejscem pracy pracowników, o ich dodatkowym zatrudnieniu, podając jednocześnie wymiar czasu pracy i godziny pracy oraz wysokość wynagrodzenia.

§ 4. 1. Warunki pracy pracowników nauki i naukowo-badawczych w zatrudnieniu dodatkowym należy ustalać tak, aby wynagrodzenie za pracę dodatkową nie przekraczało 100% uposażenia zasadniczego w głównym miejscu pracy.

2. Zasady ustalania wysokości uposażenia pracowników nauki i naukowo-badawczych łączących pracę w różnych instytucjach naukowych oraz w administracji państwowej i w instytucjach naukowych określają odrębne przepisy.

§ 5. Zezwolenia na dodatkowe zatrudnienie wydane dotychczas pracownikom, o których mowa w § 1, należy cofnąć w ciągu miesiąca od daty wejścia w życie uchwały, z zachowaniem terminu potrzebnego do rozwiązania umowy w dodatkowym miejscu pracy.

§ 6. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz przewodniczący prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią przeprowadzanie kontroli stosowania uchwały.

§ 7. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz zainteresowanym ministrom.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

138

ZARZĄDZENIE Nr 168 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 18 sierpnia 1961 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 1 grudnia 1953 r. w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników administracyjnych Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.*(Monitor Polski z dnia 28 sierpnia 1961 r. Nr 67, poz. 289)*

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszerogowania do grup uposażenia pracowników państwowych podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. Nr 14, poz. 92 z późniejszymi zmianami) oraz § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych (Dz. U. Nr 14, poz. 94 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W tabeli stanowisk dla pracowników administracyjnych Polskiego Komitetu Normali-

zacyjnego, stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 164 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 grudnia 1953 r. w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników administracyjnych Polskiego Komitetu Normalizacyjnego (Monitor Polski Nr A-111, poz. 1467), wprowadza się stanowisko służbowe „Radca

Prezesa do spraw“ w III—I grupie uposażenia miesięcznego z dodatkiem funkcyjnym według stawki 2 lub 1.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

139

PISMO OKÓLNE Nr 194 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie zasad wykonywania przez pracowników nauki szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych.

(Monitor Polski z dnia 29 września 1961 r. Nr 73, poz. 312)

W celu unormowania trybu postępowania przy udzielaniu zezwoleń pracownikom nauki szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk, zwanej dalej w skróceniu „PAN“, i jej placówek naukowych na wykonywanie dodatkowych stałych zajęć zarobkowych oraz zasad wykonywania tych zajęć wyjaśnia się i ustala, co następuje:

1. Zajęciami zarobkowymi w rozumieniu przepisu art. 102 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) są wszelkie zajęcia zarobkowe wynikające ze stosunku pracy opartego na umowie o pracę lub nominacji i stałe wykonywanie wolnego zawodu lekarza i adwokata.

2. Pracownicy nauki zatrudnieni w szkołach wyższych, PAN i jej placówkach naukowych na podstawie nominacji mogą wykonywać dodatkowe stałe zajęcia zarobkowe tylko za zezwoleniem udzielonym w sposób określony ustawą o szkołach wyższych. Obciążenie pracownika nauki z tytułu dodatkowych zajęć nie może wynosić łącznie z zajęciami w szkole wyższej lub PAN i jej placówkach naukowych więcej niż:

- 1) dla samodzielnego pracownika nauki — dwa pełne etaty,
- 2) dla pomocniczego pracownika nauki — półtora etatu.

3. Ministrowie, którym podlegają szkoły wyższe, oraz Sekretarz Naukowy PAN zalecą rektorom lub sekretarzom wydziałów PAN, aby — ze względu na konieczność koncentracji pomocniczych pracowników nauki w jednym miejscu pracy i stworzenia im warunków do osiągnięcia stopni naukowych — udzielali tym pracownikom zezwoleń na zatrudnienie w dodatkowym miejscu pracy tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach indywidualnych, gdy zajęcie w dodatkowym miejscu pracy jest nieodzowne dla rozwoju naukowego pracownika.

4. Zezwolenia na dodatkowe zajęcia mogą być udzielane jedynie w przypadkach, gdy tego wymagają szczególnie ważne względy, a w szczególności:

- 1) gdy chodzi o obsadzenie stanowisk kierowniczych w państwowym aparacie administracyjnym albo innych stanowisk w państwowym aparacie gospodarczym oraz w zakładach społecznych służby zdrowia,
- 2) gdy chodzi o obsadzenie stanowisk pracowników nauki w innych szkołach wyższych lub placówkach i instytutach naukowych i naukowo-badawczych, jeżeli sytuacja kadrowa w danej dziedzinie nauki tego wymaga,
- 3) gdy chodzi o obsadzenie kierowniczych stanowisk w organizacjach społecznych, posiadających szczególnie doniosłe znaczenie dla Państwa,
- 4) gdy chodzi o wykonywanie wolnego zawodu, jeżeli jest to uzasadnione koniecznością lepszego zaspokojenia potrzeb ludności w danej dziedzinie,
- 5) gdy podjęcie dodatkowego zajęcia jest konieczne dla dobra rozwoju naukowego pracownika.

5. Nie wymaga uzyskania zezwolenia, o którym mowa w ust. 2:

- 1) wykonywanie funkcji:
 - członków organów władzy i administracji państwowej z wyboru,
 - na stanowiskach, na które powołuje Rada Państwa, Przewodniczący Rady Państwa, Rada Ministrów lub Prezes Rady Ministrów,
 - stałe urzędujących członków Prezydium PAN,
 - stałe urzędujących członków organizacji społecznych na podstawie wyboru,
 - stałe urzędujących członków organów doradczych przy ministrach,
- 2) praca w kolegiach redakcyjnych,
- 3) praca na stanowiskach specjalistów krajowych i wojewódzkich służby zdrowia,
- 4) praca do wysokości pół etatu w zakładach społecznych służby zdrowia oraz w służbie zdrowia Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

6. Zezwolenia, o których mowa w ust. 2, mogą być udzielane samodzielnym pracownikom nauki

na podstawie pozytywnej opinii komisji, w skład której wchodzi:

- Minister Szkolnictwa Wyższego — jako przewodniczący,
- Sekretarz Naukowy PAN — jako zastępca przewodniczącego,
- Przewodniczący Komitetu do Spraw Techniki,
- Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac,
- minister (kierownik centralnego urzędu) właściwy ze względu na główne miejsce pracy pracownika nauki,
- minister (kierownik centralnego urzędu) właściwy ze względu na miejsce pracy, w którym pracownik ma być zatrudniony,
- przedstawiciel Centralnej Rady Związków Zawodowych wyznaczony przez Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych.

Jeżeli członek komisji nie może uczestniczyć w posiedzeniu komisji, zastępuje go ze wszystkimi uprawnieniami członka komisji jego urzędowy zastępca (podsekretarz stanu, zastępca Sekretarza Naukowego PAN, zastępca przewodniczącego komitetu, zastępca kierownika centralnego urzędu). Sekretariat organizacyjno-techniczny komisji oraz stałą ewidencję udzielonych zezwoleń prowadzi Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego; wydatki związane z pracami komisji pokrywane są z budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego.

7. Zezwoleń, o których mowa w ust. 2, udziela pomocniczemu pracownikowi nauki rektor lub sekretarz wydziału PAN po zasięgnięciu opinii rady wydziału lub rady naukowej placówki PAN.

8. Zasady i tryb udzielania zezwoleń pomocniczym pracownikom nauki poszczególnych specjalności określa komisja, o której mowa w ust. 6. Limit liczbowy pomocniczych pracowników nauki, którzy mogą podjąć dodatkowe stałe zajęcie zarobkowe, ustala właściwy minister na podstawie opinii komisji.

9. Zezwolenie na podjęcie dodatkowego stałego zajęcia zarobkowego powinno określać:

- miejsce pracy dodatkowej (nazwę zakładu pracy, adres, resort, któremu zakład pracy podlega),

- rodzaj i wymiar zajęć w dodatkowym miejscu pracy,
- okres dodatkowego zatrudnienia,
- liczbę godzin w wymiarze tygodniowym, na które pracownik może być zwolniony od zajęć w głównym miejscu pracy dla wykonania dodatkowego stałego zajęcia zarobkowego, jeżeli zajęcie to nie może być wykonywane poza czasem pracy w głównym miejscu pracy.

Zezwolenie może być cofnięte z wyznaczeniem terminu potrzebnego do rozwiązania umowy w dodatkowym miejscu pracy.

10. Ministrowie, którym podlegają szkoły wyższe, oraz Sekretarz Naukowy PAN uchylą w ciągu miesiąca od daty ogłoszenia pisma okólnego ważność zezwoleń na zajęcia dodatkowe wydanych dotychczas samodzielnym pracownikom nauki z zachowaniem terminu potrzebnego do rozwiązania umowy w dodatkowym miejscu pracy oraz zalecą podległym rektorom i sekretarzom wydziałów PAN uchylenie na tych samych zasadach ważności zezwoleń udzielonych dotychczas pomocniczym pracownikom nauki.

11. Z pracownikami nauki, zatrudnionymi w dodatkowym miejscu pracy, którzy do dnia 30 listopada 1961 r. nie uzyskają we właściwym trybie zezwolenia na dodatkowe zatrudnienie, kierownicy zakładów pracy dodatkowo zatrudniających tych pracowników rozwiążą stosunek pracy z zachowaniem okresu wypowiedzenia ze skutkiem najpóźniej na dzień 28 lutego 1962 r.

12. Szczegółowych wyjaśnień w przedmiocie wykonywania postanowień niniejszego pisma okólnego udziela Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

13. Zasady, o których mowa w niniejszym piśmie, stosuje się odpowiednio do pracowników, o których mowa w art. 126 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336), zatrudnionych w szkołach wyższych, PAN i jej placówkach naukowych.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

ZARZĄDZENIE PREZESA ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

z dnia 5 lipca 1961 r.

w sprawie uznania chałupników wykonujących pracę na rzecz niektórych zakładów handlowych za pracowników w rozumieniu przepisów dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

(*Monitor Polski z dnia 19 września 1961 r. Nr 71, poz. 303*)

Na podstawie § 3 rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lipca 1960 r. w sprawie określenia, którzy chałupnicy są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1960 r. Nr 37, poz. 220 i z 1961 r.

Nr 1, poz. 4), zwanego dalej „rozporządzeniem“, w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac zarządza się, co następuje:

§ 1. Uznaje się na warunkach określonych w rozporządzeniu za pracowników w rozumieniu przepisów dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r.

o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) chałupników wykonujących pracę na rzecz:

- 1) Przedsiębiorstwa Państwowego „Moda Polska“ w Warszawie,
- 2) Przedsiębiorstwa Handlu Artykułami Galanteryjnymi w Łodzi — Oddział Przetwórstwa

Chałupniczego w Łodzi i Działy Produkcji Chałupniczej w Oddziałach w Krakowie, Opolu, Warszawie i Wrocławiu.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 6 sierpnia 1960 r.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych:
S. Będkowski

Wydawca: CENTRALNA RADA ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr I-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Srebrna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, ul. Wilcza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr I-6-10024.

Egzemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wilejska 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch”, Warszawa, ul. Srebrna 12.